په زخمونو

کې

سندرې

ځلورمه شعري ټولګه

ډاکټر نبيح الله "محسن"

Ketabton.com

سندرې

ن"

hassandoctor

2012

ی

ي تخنيكي څانګه

www.da

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشه چې له زړه په مات اواز څه درته ووایم
نن به د رندانو په انداز څه درته ووایم

ګوتې به د څړیکو د خپل زړه په مراندو کېږدمه
پټ به د سلګو سلګو په ساز څه درته ووایم

زما په لېونتوب کې یې منطق راتلوکولای دی
نور د خپلې مینې د اعجاز څه درته ووایم

ته به په ترپکو د بلۍ سر ته راوخېژې
زه به په سرو سترګو لکه باز څه درته ووایم

زه چې شومه ته او ته شوې ورک زما په خیالونو کې
بل د محبت جانانه راز څه درته ووایم

ته یې په کنډو چې تل دخپل ناز کرشمې کرې
زه به د (حسن) د زړه د نیاز څه درته ووایم

غزل

انځور دې مستقبل کړه د تدبیر په آیینه کې
ماضي یوازې ښکاري د تقدیر په آیینه کې

زه ستا مخ ته ولاړ او ژوند زما په تمه ناست دی
الفت کړم د تصویر غوندې اسیر په آیینه کې

لږ غور شه په ارام راته اشنا چې تصویرونه
ګډوډ شي د اوبو د تېز بهیر په آیینه کې

خود وایي به (حسنه) ملامت ستا پر شعرونو
هر عیب چې د تصویر ګڼي تقصیر په آیینه کې

تش نوم یې راته بیا تېر شوی ژوند مخې ته کېږدي
ښکاره لکه د شا چې شي تصویر په آیینه کې

پتنګ غوندې (حسنه) که پرې ځان سېځلی نه شي
خورې کړه رڼاګانې د ضمیر په آیینه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زموږ که له زخمونو د پرون لمنه ډکه ده
نن مو هم له څرېکو د ژوندون لمنه ډکه ده

ګوره له ګلکڅ نه د ښکلا، بحر د اوښکو مې
څومره له غورځنګ نه یې د یون لمنه ډکه ده

زړه مې ستا رمه د خاطرو په مخه کړې ده
بیا چې له ټپو نه ددې شپون لمنه ډکه ده

رابه وړي که خدای کول د سولې پټاسې پکې
نن که له سکروټو د پښتون لمنه ډکه ده

ستا که خورې څڼې پرېشانۍ په مخه کړي دي
زمونږ هم له سودا نه د جنون لمنه ډکه ده

ډېر به دې پر حُسن د وفا رنګونه وشیندم
لا خو مې د عشق د زړه چاودون لمنه ډکه ده

ډېر دې یې په زړه "حسنه" وخوړل درانه کاڼي
څومره دې لا نوره د بېلتون لمنه ډکه ده

یو شعر

شپه شوه تېره سپیدې وچاودې سحر شو
کیسه زما د زړه چاودون تمامه نه شوه

وې: اوږدې د بېلتون شپې دې چې شي هېرې
راشه نن دې په اوږدو څڼو کې پټ کړم

د حیا پردې به ورو ورو کړمه پورته
کړم خبرې به وړې زړه به مې غټ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مانه یې د زړه د پرهرونو کیسې هیرې دي
ستا څنګه د زړونو د ټوپونو کیسې هیرې دي

بیا یې له تندي دي کوچېدلي د الفت نخښې
بیا له دې آیینې د تصویرونو کیسې هیرې دي

بس دی مه پوښتئ د اقتدار له بدمستانو نه
دوی نه د غورځنګ او بدلونونو کیسې هیرې دي

ستا د تشې خېټې له عذابه، به شي څه خبر
دوی چې اوس د لوږې د دردونو کیسې هیرې دي

څنګه به شریر پر شرارت باندې څوک پوه کاندي
مونږ چې د ضمیر د فریادونو کیسې هیرې دي

دا ده لا خو وایم په لوګن وخت کې د عشق غزل
څوک وایي؟ خوشبو نه د ګلونو کیسې هیرې دي

بس ده سمندره د ژوند مه مو وېروه جذبې
زمونږ له دې څپو د توپانونو کیسې هیرې دي

وینم دې "حسنه" په هر شعر کې د احساس تصویر
چا وې:؟ له دردونو د زخمونو کیسې هیرې دي

که ارام یې دی د زړه راځنې وړی
خو سبب مې د ژوندون هم محبت دی

یوه ګړۍ مې پخپل ځان پورې حېران کړي
بل ساعت مې مضطرب زړه ته راحت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لېوني چې مې نن بیا د زړه موسم دی
د اشنا د مستانه نظر کرم دی

د بېلتون په جل وهلي بیابان کې
ستا د خیال د څڼو سیوری مې همدم دی

تور د عشق به مې له عشقه زړه تور نه کړي
چې هر دم راسره ستا د حُسن دم دی

چې په برخه د موږک شوه شپه د ژرندې
نو بیا چا وې: چې حاکم د کابل ګرم دی

خوشحالي مې د زړه کور ته راتلی نه شي
دروازې ته یې د مینې غم اړم دی

په رنګونو د لفظونو کې مې ډوب کړ
نور مې تش د زړه له وینو نه قلم دی

اتڼچیان یې د یادونو ورته ناڅي
بیا را یاد یې د خبرو زیر و بم دی

فرښتو یې تخیل دی لمسولی
هر غزل چې د "حسن" صنم صنم دی

څو شپې مو چې د اوښکو باران تم شي
د سندرو قاتلان چړې راواخلي

مونږ چې کله هم قلم ته ګوتې وروړو
زمونږ د پوهې دښمنان چړې راواخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په سندرو کې به ورک یم په سلګو کې به مې غواړې
لټوې به بهارونه په وږمو کې به مې غواړې

په نیلۍ د خیال به درومې، په زړه موړ به یې له حاله
د وختونو په لوټ شوو قافلو کې به مې غواړې

لکه خوب دومره نږدې چې درته نه یم بې قرار یې
ګوره ژوند دی نو تر کومه په لېمو کې به مې غواړې

سندریز خوب به د مینې نیمه شپه یې پاڅولې
د رباب پردې به سپړې په نغمو کې به مې غواړې

د مَېنو د مچکو، انګازې د خرپ به اورې
له ګلاب به کړې پوښتنه په خوشبو کې به مې غواړې

زه "حسن" به درنه ورک یم، زړه د هر مَېن به سپړې
پلټې به یې دردونه په زخمو کې به مې غواړې

غزل

دا په ثواب که په ګناه مینه خوره وره شوه
خدایه نن بیا مې په ښکلا مینه خوره وره شوه

په خوله د شمعې د مزار مې کړئ خبر که مړ وم
چې په وطن لکه رڼا مینه خوره وره شوه

احساس مې وتراشل ترې یاره د شعرونو غمې
په کاڼي زړه مې چې دتا مینه خوره وره شوه

هره وینا د خلکو نیسم د موسکا په غېږ کې
ماته د تورو په معنا مینه خوره وره شوه

دا دی ادا مې کړ دتا د حُسن قرض جانانه
ستا چې په ناز او په ادا مینه خوره وره شوه

اوس یې نو وکاږئ په منځ کې په اسمان کې کرښه
اغیارو بیا په پښتونخوا مینه خوره وره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خو بدلېږي ارزوګانې دم په دم جانانه
زما خو په هره تمنا مینه خوره وره شوه

اغوندي ساندې د "حسن" هم سندریزې جامې
خدایزده په شعر یې چې د چا مینه خوره وره شوه

شي درپسې به ډېر ساړه اسویلي
د مخ پانوس کې سره لمبه ګرځوي

خامه جینۍ یې په دې نه پوهېږې
خامه خولګۍ په پخه شپه ګرځوي

غزل

ویاړې که ته په دې ذلت په ډاګه
زمونږ خو خوښ دی بغاوت په ډاګه

په شنو ډالرو یې زړه وپړسېدو
اوس چې اقرار کړي د رشوت په ډاګه

وایي ژغورم خو دې له یوه ګاونډې
په بل دې پلورم که عزت په ډاګه

پرون یې ړیرو کې ریال ټولول
نن د شیطان کړي عبادت په ډاګه

د غلا له خونده یې بې برخې نه یو
بس کله کله کړو الفت په ډاګه

مونږ محبت په خوله راوړلی نه شو
دوی ځنګه کړي دومره نفرت په ډاګه

پرون دې وې: غم دې په اوښکو وینځم
نن مې د سر اخلې قیمت په ډاګه

"حسن" د زړه په اور شیندلې وینې
بس دی نور وایې حقیقت په ډاګه

مخ ته ورواغوندې جامې د موسکا
خو دې له سترګو پټې اوښکې درومي

ما درته وې: ناز دې په سترګو مه کړه
له غټو سترګو غټې اوښکې درومي

غزل

زړه درکوم زړه درنه غواړم درځم
نور مې له خپله ځانه لاړم درځم

د بېرته ګ په اراده نه درځم
لار د راتګ راپسې نغاړم درځم

چې د تلو غم ته اوښکې پاتې نه شي
نن په راتلو درسره ژاړم درځم

څوک دې ښکلا یاره لوستلی نه شي
د مینې ژبه کې دې ژباړم درځم

ډېر مې د هجر په یخنۍ وخوړې
تودو مچکو کې دې نغاړم درځم

نوم د "حسن" دې شي موسکا په شونډو
په پښتنه حیا دې ویاړم درځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن بیا درته د سترګو پښتنو اوښکې دروړم
محفل ته لکه شمه په لمبو اوښکې دروړم

اوړې به د لفظونو پرې درنې غوندې شي یاره
کیسو ته د بېلتون مې د لېمو اوښکې دروړم

پرده کړې پښتنې دې خو بس ستا دیدن لپاره
تنهاکو غوندې پټې د زخمو اوښکې دروړم

دا چا وې: چې اسمان وریځې د باد په څپو بار دي
دا زه یم د خپل غم په اسویلو اوښکې دروړم

لمانځم به دې لندنه په ژړا د مزدورۍ بیا
درځم درته ډالۍ مې د خولو اوښکې دروړم

پوهېږې پرهرژلي د دردمند په درد "حسنه"
پرهر ته له تنهاکو د تاکو اوښکې دروړم

غزل

هسې نه ته هم شې بیمار د سترګو
دومره مې مه اخله ازار د سترګو

د ژوند له ټولو منډو تررو ځنې
تش راته پاتې شو غبار د سترګو

په طبیب ذهن مې چاره نه کېږي
زړه رانه واخیستو مهار د سترګو

چې اوبه هم څښو د مارغانو غوندې
له ویرې هر لور ته کړو څار د سترګو

انکار د خولې نه یې وي ټینګ ملګرو
د پښتنو پېغلو اقرار د سترګو

نن پرې راځي د نظارې ناوې یې
اوښکې شیندم ورته په لار د سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس یې هر چاته اړولی نه شم
چا رانه وړی دی اختیار د سترګو

"حسنه" ګرځي پکې پېغلې هیلې
په اوښکو شین ساته ګلزار د سترګو

پیروي په پټو سترګو جهالت وي
بې شعوره د عمل تکرار عادت وي

معرفت چې ترې د خدای ترلاسه نشي
هسې لمونځ روژه بې روحه عبادت وي

غزل

جوړ کړم له یادونو د جانان تصویر په سترګو کې
اوښکې ظالمانې یې کړي وران تصویر په سترګو کې

بیا به مې ولاړه د یادونو آیینو ته وي
بیا مې چې غړېږي یو حېران تصویر په سترګو کې

ما هم غزلیز د غزلتورو په رنګونو کړ
تا چې راښکاره کړو د رومان تصویر په سترګو کې

ته وا چې باران په شنه اسمان اوري چې وخاندې
اوښکې دې چې جوړ کړي د باران تصویر په سترګو کې

ګوټ پسې کړم ګوټ تنده د مینې مې ماتېږي نه
راشي د مالګین حُسن میزبان تصویر په سترګو کې

څړیکې د نظر د پرهرونو مې خُمارې شوې
وینې دې جانانه د درمان تصویر په سترګو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور یې پېغلتوب په پښتنه تقوا بې سپکه دی
وايي يې د مينې د ارمان تصوير په سترګو کې

نن که بې وسی، لاس د پښتون پر خوله نیولی دی
وینم یې "حسنه" د توپان تصویر په سترګو کې

چېرته توپان رااوچت کړی وي سر
ټوله فضا چې شي له شوره ډکه

خود به یې خېژي سرې لمبې له خولې نه
د چا سینه چې وي له اوره ډکه

غزل

نن دې په سرو شونډو پرونۍ خبرې چېرته دي
وایه ستا د مینې لېونۍ خبرې چېرته دي

وختل تر زړه مې د بېلتون د خاموشۍ ازغي
ستا د پسرلي حُسن غوټۍ خبرې چېرته دي

زما د زړه بېدیا به یې جارو چې په نغمو کړله
اوس دې هاغه مستې بوړبوکۍ خبرې چېرته دي

څنګه به یې مار د پېغلتوب په نڅا راولم
نور مې په غزل کې د مستۍ خبرې چېرته دي

زما به چې د شین زړه په ورشو کې په ټوپونو وې
هغه ستا بې باکې غرڅنۍ خبرې چېرته دي

پو به یې لمبې چې په رګونو د "حسن" کې کړې
ستا د پېغلتوب هغه سپرغۍ خبرې چېرته دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابله څنګه درشم؟

خواږه یاران رانه په وار وار پوښتي
چې کابل جان ته، ته راځې ولې نه؟
د پردیسۍ خزان وهلی روح دې
ددې ګلشن په باد مینځې ولې نه؟

دوی مهربان دي لورېینه لري
زه هم ډېر ستړی یم منزل لټوم
لکه ورک وری له موره ګرځم پسې
د هر یو ښار غېږ کې کابل لټوم

خو ورته وایم چوپه خوله به څه کړم
خوږه پښتو به مې کنځله ګڼي
انګرېزي سوټ به اغوستل نه غواړم
خره جامه به مې شډله ګڼي

رانه هویت به په خپل کور کې پوښتي
په هره لار به قاتلان ولاړ وي
بوی به ترې راشي د افغان د وینو
لا به په سرو غوښو لېوان ولاړ وي

ما خو په بل شان وو کابل لیدلی
ها د موسکا او محبت ټاټوبی
خدایږده د چا نظر ایرې ایرې کړو
هاغه د پوهې او اهلیت ټاټوبی

اوس پرې راټول دي د نړۍ ټپوسان
له شمله ورو نه خالي پاتې دی
ها په اسیا کې د بازانو وطن
له سترګورو نه خالي پاتې دی

دې انقلاب ځپلي ښار ته چې ځې
په زورواکۍ به چارواکۍ ته رسې
لاس به دې ښه له خپلواکۍ نه مینځې
ځان به پلورې بیا به څوکۍ ته رسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې بدل شو غل يې مول نه وهي
ګرځي په سوټ يا په پوځي جامو کې
اوس تښتوونکي بنديان غره ته نه وړي
اوس يې ساتي د وزارت کوټو کې

نه چوپ کېدی شم نه نانديری وهلی
د تجاوز له وکيلانو سره
ساده سړی يم معامله نه شم کړی
د واکداری له مداريانو سره

نو ای! ملګرو دې مقتل ته نه ځم
چې چېرته کونډه چېرته وينم بوره
څوک پر صليب د جمهوريت ځوړند دي
د چا سر غوڅ دی د جهاد په توره

ډېر معذرت غواړم درتللی نه شم
دا د وحشت ځنګل زغملی نه شم
د قام د لوټ تماشه نه شم ليدی
لغړ بدن نور ويلولی نه شم

غزل

نن بيا دې چې په شونډو بهانې راوړي دي
له ميو نه دې تشې پيمانې راوړي دي

پروا مه کړه اشنا ستا د وصال هرې ګړۍ ته
په موټي کې د زړه مې زمانې راوړې دي

حضور ته دې جانانه بې سينګاره نه راځم
هر تار کې د ګرېوان مې دُردانې راوړي دي

اوس خود به بار وو د خړ سېلاب په اوږو کډې
ناوې ته مو ملګرو آشيانې راوړي دي

دا زړي مې د څړيکو دي په وينو ټوکېدلي
په شعر کې مې چې کومې ترانې راوړي دي

نور مه څاره د حُسن تماشې ته د چا سترګې
"حسن" درته د مينې خزانې راوړي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک به کړي د عشق کيسه زه به درياد شم
شي حواس به دې لمبه زه به درياد شم

په تصوير مې که د وخت دوړې خورې شوې
مخ ته ونيسه آيينه زه به درياد شم

کوم ماشوم به په خندا محفل ته درشي
درته کړي به اشاره زه به درياد شم

په ناخوالو به د ورځې ځان غلط کړې
خو خوره چې شي تياره زه به درياد شم

مورکۍ به دې پوښتي سبب د اوښکو
ورته پياز به کړې پلمه زه به درياد شم

ناڅاپي به له همزولو شې اوچته
لاس به کېږدې په سينه زه به درياد شم

غزل

د ځوانۍ په هنګامو کې درته راغلم
لاس دې راکړه په تيارو کې درته راغلم

تاو پټۍ رانه ګلپاڼې د رخسار کړه
لکه اوښکې په ازغو کې درته راغلم

که هر څو وم بې باکۍ په مخه کړی
د حيا په بدرګو کې درته راغلم

د لندو شونډو په غېږ کې مې درټينګ کړه
د الفت په سرو لمبو کې درته راغلم

ټول رازونه مې د زړه پکې ښکارېږي
د سندرو په جامو کې درته راغلم

د سرور په مسرت کې به دې ډوب کړم
د غزل په پيمانو کې درته راغلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې: "حسنه" ته او خدای چې څنګه ښکارم
ستا د شعر په آیینو کې درته راغلم

الوتلی یې د غم له ډاره رنګ دی
دا مې وینې دي چې بیا څاڅي له سترګو

دوه خوبونه پکې نه ځایېږي یاره
چې مې خوب ستا په راتګ پاڅي له سترګو

ته چې د دښمن ترجماني کوې
څنګه بیا دعوه د شاعري کوې

اور او اوبه یاره یو ځای کېږي نه
یا به شاعري یا غلامي کوې

غزل

څه دې په زړه اوري په ما ګرانه! راته ووایه
مړې اوښکې دې ځي ولې جانانه! راته ووایه

راکړه راته زړه زه به حواس په واک کې ورکړمه
ګرانه دا سودا ده که ارزانه! راته ووایه

څومره مې د زړه غمونه نور خړوبول غواړي
ووایه د سرو اوښکو بارانه! راته ووایه

زړه زما نور څه وو خو بس کور وو د هر چا د غم
ولې دې کړه دا جونګړه ورانه! راته ووایه

څوک چې درته وړاندې شي په پټو سترګو شي پسې
څو به لار ته نه ګورې افغانه! راته ووایه

ډېرې مو تر پښو د وچو هیلو پاڼې خاورې کړې
څه غواړې لا نور د جنګ خزانه! راته ووایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دې درنوم د روح اورې په محبت ډېرې
شوې که کله هم یاره ستومانه! راته ووایه

وژنم به شعور یا به د هر درد هرکلی کوم
کوم یو به "حسنه" وي اسانه! راته ووایه

بس چاره یې ستا وې بېله زما بېله
چې له غمه شو بې تابه مونږه دواړه

زه لېمې کړم له رڼو اوبو نه تشې
ته جام واړوې د سرو اوبو په غاړه

غزل

ما له مودو دې کتل لار ته ګلې ستړې مهٔ شې
راځه راځه مې د زړه ښار ته ګلې ستړې مهٔ شې

شکر د روح بلبل دې راوړه اخېر ځاله ورته
زما خوشبو د غزلزار ته ګلې ستړې مهٔ شې

زما پر جنون خو د ځوانۍ خاورې د زړه واوښتې
بیا هم راځې که دې مزار ته ګلې ستړې مهٔ شې

بیا په وزرو د تیارو خیال ته راوالوتلې
په نیمو شپو د زړه ازار ته ګلې ستړې مهٔ شې

کړې په نغمو کې له ګړنګ د رالوېدلو کیسه
غوږ شه د اوښکو مې ابشار ته ګلې ستړې مهٔ شې

غوټې یې خلاصې کړم په غاښ که په بې صبره ګوتو
ښکلا دې راوړه چې دیدار ته ګلې ستړې مهٔ شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دې ځولۍ چې د موسکا ډکه پر شونډو راوړه
څه دې راوړي "حسن" یار ته ګلې ستړې مه شې

یو شعر

اوس "حسنه" نه منې خو وخت به راشي
کړي بدن به دې قانع چې لاړې زوړ شوې

یو شعر

راځه پرې ومینځو د زړونو خیرې
ته دې کوزه زه به پیاله راواخلم

غزل

لمر او باران غېږ په غېږ کېدل چې ته مې ولیدې
ما چې په خندا کې هم ژړل چې ته مې ولیدې

تش د زړه درزا که وای خو ما به پته کړې وای
ټول غړي د تن مې رپېدل چې ته مې ولیدې

ستا نوي انځور ته مې لېمو کې ځای پیدا نه کړ
ټول پکې زاړه راغړېدل چې ته مې ولیدې

زړه کې مې چڼلې درته نن ډېرې خبرې وې
خولې ته مې کولپونه ولوېدل چې ته مې ولیدې

څومره مې ژور ژور کاته په نه کتو کې وو
ما چې ستا په لور نه درکتل چې ته مې ولیدې

ډېر مې تصویرونه د "حسن" په تصور کې وو
ټول له دې آیینې وکوچېدل چې ته مې ولیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــل غبــار لــه ذهنــه مينځم چې ځلانــد يــم
خپلـــوم نـــوي فکرونـــه چـــې لا تانـــد يـــم

بيابـــان غونـــدې نصـــيب مـــې دی پـــه برخـــه
چـــې هـــر دم د بوربـــوکی غونـــدې هڅانـــد يـــم

لــه هــر لفــظ نــه مــې خوشــبو څــاخي د فکــر
لکـــه ګـــل پـــه ســـلو ژبـــو ژبغرانـــد يـــم

کــه عــالم مــې کــړي چــوپړ ارام مــې نشــته
لکــه يــم پــه دې لــويی کــې هــم څپانــد يــم

څــه احســاس د تنهــايی بــه کــړم "حســنه"
چـــې ملګـــری تـــل د نـــوي انـــد و وانـــد يـــم

په زخمونو کې سندرې

غزل

ته به ټوکې کړې ياره کيسې به ترې نه جوړې شي
مه راوړه لاسونه تماشې بــه تــرې نــه جــوړې شي

نــور مــې پــه ايــرو کــې د حسرت لاســونه مــه وهــه
سا به پکې پو کړې تلوسې به تــرې نــه جــوړې شي

څه مې د سلګيو پــه انګــار د اوښکو تيــل شــيندې
پرېږده چې ايرې شي سرې لمبې به ترې نه جوړې شي

نــن کــه درتــه ســپکه د ضــمير ملامتيــا ښــکاري
يــاد لــره ظالمــه! زولنــې بــه تــرې نــه جــوړې شي

مه مرورېږه نــور مې ځــای نشته پــه ډک زړه کــې
ته به کوې ناز خو فاصلې بــه تــرې نــه جــوړې شي

مــه تکــراروه کــړي لوظونــه پــرې "حســنه" بيــا
پام کړه وارخطا به شي پلمې به ترې نه جوړې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه شرمېږه یاره د جذبو خبرې پاتې دي
پورته کړه باڼه د پښتنو خبرې پاتې دي

نشم شرنګولی د لندن د مېخانو پیالې
زما خو په غوږو کې د بنګړو خبرې پاتې دي

ما ورته ځولۍ د زړه تنهاکې ویرې کړي دي
څومره دې لا نورې د سلګو خبرې پاتې دي

نه شم درکتی نه غږېدی شم خوله مې وچه ده
ډېرې مې په زړه او په لېمو خبرې پاتې دي

شور به شي غوغا به شي که خوله یې هم ګنډلې وي
لا خو د "حسن" د زولنو خبرې پاتې دي

غزل

غم دې چې نه وي په دردونو کې به څه پاتې شي
زما د زړه په کنډرونو کې به څه پاتې شي

خدای دې لرې زمونږ د مینې درد اشنا کنه نو
ستا په غرور زمونږ په زخمونو کې به څه پاتې شي

خپلواکه ژوند مو سرمایه ده که مو دا هم بایلود
زمونږ د تاریخ په کتابونو کې به څه پاتې شي

ژوند مې ستا مینې ګلورین کړو یاره ته چې نه یې
ددې چمن په سرو ګلونو کې به څه پاتې شي

ښه ده ناخوالې دې احساس تخنوي دا که نه وي
"حسنه" ستا په غزلونو کې به څه پاتې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمونږ سمندر ژوند باد و باران ته غورولې غېږ
مونږ لکه ساحل چې هر توپان ته غورولې غېږ

پوچ ذهن کې زيږي د مذهب او د توکم توپير
مونږ د ژوند پړاو کې بس انسان ته غورولې غېږ

سپک مې ګوندې درد لکه تڼاکې شي پر سرو اوښکو
تل مې چې اوښکن غوندې دوران ته غورولې غېږ

پاتې يې د پلونو راته نخښې شي دوی وړاندې ځي
مونږه لکه لاره هر کاروان ته غورولې غېږ

ژوند د ارزوګانو په تکميل شي بيابان غوندې
ما ځکه تراوسه تش ارمان ته غورولې غېږ

دا مسلک د مينې هم "حسنه" درجې لري
څوک يې مينه غواړي چا جانان ته غورولې غېږ

غزل

برند به ورته ګورې په سلګو خبرې نه کېږي
نه کېږي ظالم ته په جرګو خبرې نه کېږي

راشه په مچکو چې د زړونو غوټې وسپړو
ټول عمر خو ياره په ليمو خبرې نه کېږي

چټ د غره پښتون وي خو چې کله ښار ته مخه کړي
هېڅ ورسره نور بيا په پښتو خبرې نه کېږي

وار وکړه زاهده! په قسم چې غېږ دې نه اورم
شرنګ کې د پيالو خو د توبو خبرې نه کېږي

راشه چې د لمس په حس کړو ماتې د مودو تندې
هسې هم په يوه شپه کې د شپو خبرې نه کېږي

بيا به د خنجر ژبه راباسي په دې وخت پسې
بل رنګ ورسره د پښتنو خبرې نه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېنه چې دمه دې بوړنېدلې تلوسې کړمه
یاره په راتلو کې خو د تلو خبرې نه کېږي

روح ته دې ورزده کړه د خپل وریت احساس د سوز ژبه
تش په خوله "حسنه" د جذبو خبرې نه کېږي

بې له تا یې له بل کار نه لاس اخیستی
لکه نیت چې مسافر وکړي وطن ته

له طبیب نه خلک چا دي منع کړي
په پلمه د ناروغۍ ورشه "حسن" ته

غزل

اوربل غوندې چې ستا مو پرېشانه زندګي ده
ښکارېږي چې له مونږه پښېمانه زندګي ده

یو پېټی د غربت دی چې له وخت سره درنېږي
بل بار مو په اوږو دا سرګردانه زندګي ده

فکرونو کې مې شور دی اندېښنې مې دې کړې ستړې
جانانه بې له تانه ډېره ګرانه زندګي ده

یو پت دی یو پښتون دی بل ازغي د وخت د جبر
بل دشته د غربت ده او ستومانه زندګي ده

درزا زمونږ د زړونو ده ښکالو د وخت، تیرېږي
د اوس لاس کې ګړۍ زمونږ جانانه زندګي ده

بس ستا دا ورانه مینه ده چې اوس هم پکې خاندو
کنه زمونږه نوره څومره ورانه زندګي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

حیران یم چې به څنګه راکې بیا ساه ننوځي
په مونږ پورې خو دلته هم حیرانه زندګي ده

مونږ خپله په غیرت او په پښتو ده ګرانه کړې
چې ټیټ سر پکې ګرځې بیا اسانه زندګي ده

د خولې به یوه معافي یې په سلګونو مرې معاف شي
نن بیا د پښتنو څومره ارزانه زندګي ده

ډیوې مې د احساس په مړې کېدو دي تروږمۍ ده
"حسنه" څومره پاتې دې ناځوانه زندګي ده

یو شعر
په لټون کې د سایل دي سرګردانه
پیرزوینې یې خورې په بحر و بر دي

یو شعر
په بیدیا د زړه مې ویړې کړې غزلې
قافله د غزالانو پرې تیرېږي

غزل

پیدا مې ستړې مینې کړله لار په آیینه کې
ښکاره یې شو انځور ستا د رخسار په آیینه کې

امید هم رانه لاړو بس شو پاتې ستا نظر ته
یو زه او بل مې درد د انتظار په آیینه کې

توپان د پېغلتوب چې پکې څنډ وهلې څپې
په هر طرف یې خور کړ انتشار په آیینه کې

بدل که مې یو غم شو په غمونو زړه چې مات شو
نو څه خو تصویرونه شول کتار په آیینه کې

په ډک محفل کې څه ګورې په ځیر ځیر زما مخ ته
بربنډ به دې د مینې شي اسرار په آیینه کې

چې سره شوه له حیا ما هم کړې برندې سترګې ټیټې
نقاش شوم د رنګونو د اظهار په آیینه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا چې پکې ګوري او پردېس "حسن" ورياد شي
په سوړ اسويلي جوړ کاندي غبار په آيينه کې

پر خپلوانو چې هم پېټې شي نور څه وي
خو بس ووځي څو پوکي د ساله مړه نه

د حُباب غوندې به وچوې "حسنه"
د لويي هوس دې وباسه له زړه نه

لږ مو پرېږده چې خپل غم پکې راټول کړو
زمونږ سترګو دي د نم لمنې ويړي

ستا د ظلم روايات که لا ژوندي دي
ورته مونږ هم دي د زغم لمنې ويړي

غزل

زړه ته مې راشي پخوانۍ خبرې
چې چېرته واورم د مستۍ خبرې

هم به کړي تا هم به کړي ما لوخړه
بس د تعصب به کړو سپرغۍ خبرې

ته دې فارسي زه به پښتو وايمه
خو کړو به ياره افغانۍ خبرې

په نيمه شپه دې ورته وروستلم
تا چې ماښام کړې د سپوږمۍ خبرې

ترينه ګلونه مې پر زړه غوړېږي
په ناز چې کړې راته غوټۍ خبرې

د شاعرۍ کافر کمال ته ګوره
له خولې مې باسي د ځوانۍ خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې بړاس باسم د زړه "حسنه"
اورې مې څوک؟ دا لېونۍ خبرې

*

جوړه شوې له سلګيو او غوغا ده
ناآشنا چې ورسره ټوله دنيا ده

زړه د مور غواړي هر څوک نه پرې پوهېږي
زمونږ پر خوله باندې لا ژبه د ژړا ده

*

له ولس نه په لوړ فکر راټوکېږي
خو پر مونږ راتپل شوي رهبران دي

دا هم جبر د حالاتو دی "حسنه"
دا په فکر ماشومان چې مو مشران دي

غزل

دا کسي او باڼه دې کړي خبرې په لېمو کې
که توري توتکۍ وهي وزرې په لېمو کې

هر څو که مو سا تنګه وه د ساندو په موسم کې
پاللي مو په سرو اوښکو سندرې په لېمو کې

نظر به مې پروا د تغافل د غشو څه کړي؟
اغوستې يې د اوښکو چې دي زغرې په لېمو کې

زرې زرې مو کړلې مرغلرې په لېمو کې
چې پيل مو د مينې کړې ډغرې په لېمو کې

نظر چې مې ډاډه په کږلېچونو کې د ناز ځي
د اوښکو ورسره درومي لښکرې په لېمو کې

له څه نه به دې حُسن پنځولي دومره لوړې
که نه وای د "حسن" د عشق ژورې په لېمو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجبور یم له فطرته د ذلت په لاره نه ځم
پښتون یم له پښتو د بغاوت په لاره نه ځم

نری د صراط پُل شو د الفت په لاره نه ځم
جانانه ستا د حُسن د قیامت په لاره نه ځم

چې تاته شي محل او په ما رنګ کړي دېوالونه
اشنا درسره نور ددې اخوت په لاره نه ځم

ما پرېږده، ته زبېښه کله شراب او کله وینې
په نوم د تمدن دې د وحشت په لاره نه ځم

سرخېل که شوم د مینې نو ته ولې برند راګورې
جنت ته خو به شېخه د نفرت په لاره نه ځم

چې بوخت وم تل "حسنه" د خپل ځان په پېژندنه
اوس هم هغه ملنګ یم د شهرت په لاره نه ځم

غزل

راشه واوره د جرس فغان د اوښکو
درته رامې غلی اشنا کاروان د اوښکو

لا د زړه په سترګو چا نه دی لوستلی
زما د مخ په زېړ کاغذ دیوان د اوښکو

وې: دا اوښکې مرغلرې او ستا غټ زړه؟
ما وې: پروت دی په دې غره کې کان د اوښکو

د هر څاڅکي په آیینه کې یې انځور یې
راشه وګوره زما جهان د اوښکو

ښه راغلاست چې ستا د غم ورنه هېر نشي
په خندا کې هم کوم ګردان د اوښکو

کاشکې ستا څړیکو ته بل څه راسره وای
درته رامې ووړ اشنا درمان د اوښکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر زړه په دروازه کې مې ناري کړې
يو مې هم نه کړ پيدا ميزبان د اوښکو

پرې کرم د چا يادونه ورته ژاړم
غواړي للمه مې د زړه باران د اوښکو

په بې درده اشنايانو کې اوسېږي
چې لېمې شوې د "حسن" زندان د اوښکو

ځان کړه عادت له ښويېدلو سره
کله به بېرته ابتدا ته راځې

ژوند کله وي تګ په شګلنه لاره
په مخ چې درومې لږ به شاته راځې

غزل

ته وا د ميو په پيالو کې موسېدل رنګونه
ما چې په ګوتو ستا د شونډو تخنول رنګونه

زما په تګ دې چې تر ډېره ښورول لاسونه
د بوډۍ ټال شوې په هوا دې زنګول رنګونه

پکې نن بيا شفق خوره وه د افق لمنه
ستا په ګلشن کې د رخسار يې ټولول رنګونه

مصور خيال مې جوړوۀ ستا د يادونو تصوير
د زړه زخمونو مې له پاسه پرې شيندل رنګونه

کله خورې کله به يې ټولې کړې په سپين مخ څڼې
سترګو که جنګ کړو خو لاسونو لوبول رنګونه

هغه شيندل پرې د ګلونو کړمه څنګه انځور
بس په رنګونو کې "حسنه" لمبېدل رنګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو لمس ته د نظر مې ضرورت لرې کنه
په مړو سترګو کې اوس هم شرارت لرې کنه

راوړي مې مچکو ته پیالو پسې پیالې دي
په تنګه خوله کې دومره سخاوت لرې کنه

تسپې خو درنه شېخه برېتور وشوکولې
اوس بل کوم یو معیار د عبادت لرې کنه

مونږ توی شو څاڅکي څاڅکي ته له ډک زړه نه اشنا
بیا هم لکه وریځې شکایت لرې کنه

وږمه یې کړه راچف زلفې دې خندې وهه په ناز
څه دم د ناروغانو د الفت لرې کنه

په اوښکو که د زړه د غم وینځل شو ناروا
"حسنه" د شرابو اجازت لرې کنه

غزل

په لار کې به دې تم کړمه شرمېږې خو به نه
لمن به دې راونیسم ډارېږې خو به نه

نور لپه کې د زړه نشم د راز سکروټې وړی
ستا نوم که په خوله راغلی منکرېږې خو به نه

انګار له ډېرې مینې شه په پټه خوله مې سوځه
رسوا مې نه کړې کلی دی لوګېږې خو به نه

لمبې مې د جذبو څغلي رګونو کې ډارېږم
سپینچکه لکه کوچ یې ویلې کېږې خو به نه

دې زړه کې مې چې ګرځې کنه غم ته ورکړه لاس
دا ښار دی ګڼه ګوڼه کې ورکېږې خو به نه

بل جام چې یې د شونډو راته ونیو راپه غوږ شوه
وې: لار کې چې "حسنه" ځې زنګېږې خو به نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې په ما باندې رڼا خوره کړه
لکه آیینه ما دې ښکلا خوره کړه

شعر مې د درد ژبه احساس ته ورکړه
لکه شپېلۍ چې مې غوغا خوره کړه

هسې مو یو بل ته تر شا وکتل
خلکو زمونږ د عشق افوا خوره کړه

څومره مهین مې شول شهل شعرونه
ستا چې اروا پکې معنا خوره کړه

جنون پېرزو کړ زمانې راباندې
ستا محبت پکې سودا خوره کړه

لکه رڼا او اور سرحد نه لرو
په مونږ کې عشق یوه اروا خوره کړه

پکې پرتو اوښکو امین ویلو
"حسن" چې لپه کې دعا خوره کړه

دلته که کامیاب سیاست کول غواړې
تل به د غریب ولس ارزو وژنې

هسې څوک دوستي درسره نه پالي
یا به پښتانه یا به پښتو وژنې

پرېږده چې اوري مې باران له سترګو
ستا چې بېدیا د زړګي جل وهلې

یو څو سلګۍ مې تر تا راوړې اشنا
نوره دنیا رانه ازل وهلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څرېکو په آيينو کې

ته پيدا د ژوند په ورځ يې
لږ ترې لرې ځان کړې غلی
ته وا ډک دې دي لاسونه
پټاسو نه چې ژوند ځان ته
د ماشوم په څېر دربولې
چې د سترې سا په پلونو
په خندا هره ګړۍ دتا په لوري
درخوځېږي، درلنډېږي
ته پابند کله د وخت يې
نه هويت له چا نه پوښتې
نه دې څرک نه دې درک وي
خو ناڅاپه کرغېړن مخ
راڅرګند لکه ښامار کړې
په يو چا باندې ورټوپ کړې
لا دې ژوند نه وي لوټلی
لکه برق زهر خواره کړې
په رګونو د سلګونو کې د نورو
په يو وار دې کاشکې يو انسان وژلی
نه دې شکل څوک ليدی شي
نه دې تن شي لمس کولای

نه ښکالو دې د قدم څوک اورېدی شي
بيا هم يو جهان د حُسن
د اميد او رڼاګانو
د خوبونو خنداګانو
د حسرت او هوسونو
د عدم په درياب ډوب کړې
تش يې پاتې شي ژوندو ته تصويرونه
د زخمي زړونو د څرېکو په آيينو کې
کاشکې دا پاتې داغونه
تصويرونه او يادونه
لولپه دې ورسره واى
چې يې مخ ته کونډه‌و بورو
مرګه نه واى بلې کړې
هر ماښام ډيوې د اوښکو.

❋ د خپل ګران ۱۱ کلن خوريي (عثمان) د مرګ پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې خواوې د ژوندون څومره سپېرې دي
بیا هم هر سړي تاو کړي ترې پېرې دي

په دې نه یو چې څراغ دی او که شمه
بس رڼا ته مو خورې خپلې اېرې دي

دا ستا لویه کمزوري مظلومه دا ده
چې پر شونډو دې تراوسه لا ښېرې دي

که شکلونه دې د ظلم درنه هېر وي
زما د اوښکو په آیینو کې یې څېرې دي

که د غم د سمندر څپو کړې ستړې
پکې زما ټولې غزلې جزیرې دي

ګوري تل خپل ډېرین زړه ته "حسنه"
چې چړې یې د نظر داسې تېرې دي

په زخمونو کې سندرې

غزل

له لمبو راټوکېدله، له سره اور خوره وره شوه
د لوګي غوندې مې مینه، لور په لور خوره وره شوه

دا به ناسته وي چې چېرته، لکه ګل د رنګ جامو کې
زما د عشق لوڅه خوشبو خو لکه شور خوره وره شوه

اوس منم دې اسویلیه! زما دوړه د غمونو
په آیینه یې د مغرور زړه ستا په زور خوره وره شوه

خبر لوڅې خاموشۍ مې څه موسکا به نڅوله
اوازه دې د راتلو چې کور په کور خوره وره شوه

په دروند پنډ د پېغلتوب یې د حیا اوږې درنې شوې
چې دا ستا غوندې "حسنه" په مېخور خوره وره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وارخطا شوې د لېمو په مشغولا کې
څه به حال وي؟ ستا د زړونو په درزا کې

کله کله یې محفل ته داسې ورشم
لکه اوښکې د چا راشي په خندا کې

رنګ او نور خو سرنامې ددې کتاب دي
د ښکلا تفسیر یې پروت دی په اروا کې

له ژړا وروسته سلګۍ مې نورې څه وې؟
خو بس درد رخصت اخیست په لنډه سا کې

خیر که ستا له زړه چاودون نه راپیدا شوم
لکه بوی هسې دې خور شومه په خوا کې

ټوله ورځ زبېښم شراب په شپه کې شونډې
لاس مې شپه ورځ وي په غاړه د مینا کې

دا د زړه سودا "حسنه" څه کم سود دی؟
نور څه غواړې؟ د دنیا په دې بیدیا کې

په خالي زړه او پړسېدلې خېټه
هومره یې پوه چې چل د غلا څنګه وي

په معاش بدمعاشه تاته څه پته ده
چې د نهر ماشوم ژړا څنګه وي

یمه شاعر هنر د مینې لرم
په نا آشنا نظر آشنا به دې کړم

اوس مې خطا په ټېټو سترګو نشې
وار به دې راشي وارخطا به دې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما لکه سره اوسپنه لمبو ته لپه ونیوه
اوس مې چې د سرو اوښکو اوبو ته لپه ونیوه

بېل د هر سړي وو د دنیا په غمکده کې ذوق
چا د سترګو اوښکو چا پیالو ته لپه ونیوه

خود به مې خُمار د بې باکۍ ناځي په سترګو کې
ما د وخت د څړیکو پیمانو ته لپه ونیوه

بس په دې توپیر لوړو ته لاړو له ژورو نه
دې زما الفت ما یې ارزو ته لپه ونیوه

چا د سوکالۍ له میوډک ځان ته خمونه کړل
چا یې د مارغه غوندې قطرو ته لپه ونیوه

نورو تنده غرو سرابونو پسې منډې کړې
مونږ د ژوند په دښته کې پښتو ته لپه ونیوه

پوه نه شوه اوبه یې له منګي پکې راتویې کړې
ما یې چې د سرو سترګو کاسو ته لپه ونیوه

چا راټوله کړې د ګلمخیو اواره مینه؟
تا څنګه "حسنه" دې خوشبو ته لپه ونیوه

پرمختګ یې لا د خېټې هوس زیات کړ
هر نظام یې د ستم نوی هنر دی

هسې شکل او انداز یې بدل شوی
د بشر سره جوړه راغلې شر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشه حال د زړه د پرهرونو درته ووایم
پټ به یې په ژبه د دردونو درته ووایم

تا که حال د زړه رانه پوښتی او خوله مې وچه وه
څه خو به د خوږ زړه په ټوپونو درته ووایم

څومره یې چې پالم هومره نورې غزونې کړي
کوم سوی داستان د ارمانونو درته ووایم

تا خو د ادا په ژبه خپل عشق ژبغړانده کړ
زه به خپل د شعر په تصویرونو درته ووایم

وي پکې تصویر د پرهرونو د هر چا د زړه
څه به دې "حسنه" د شعرونو درته ووایم

غزل

سترګې دې بیا راته هېنداري نه شوې
پېغلې جذبې پکې سینګاري نه شوې

په پخواني نظر دې ونه کتل
له زړه نه زړه ته جوړې لارې نه شوې

ستاسې هم ختم تهمتونه، نه شول
زمونږ لمنې هم داغداري نه شوې

یواځې شعر او طبابت خو نه دی
نورې هم پاتې رانه چارې نه شوې

زړه مې هر څو که کړو بې باکه مینې
پښتنې سترګې مې سرشارې نه شوې

لاړې واپس ستا په بې غوره کتو
اوښکې مې سترګو کې ایسارې نه شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولې خبرې مې په زړه پاتې شوې
شونډې مچکو نه وزګارې نه شوې

لا یې زانګو کې زنګوم د مراندو
د زړګي څرېکې مې کرارې نه شوې

نن یې بې باکه ورکتلې نه دي
چې د "حسن" جذبې خُمارې نه شوې

ګوره مې سترګو ته هم کله کله
هره خبره خو پر خوله نه کېږي

تش د "حسن" په وارخطا لفظونو
تل د مینې خو د زړه نه کېږي

غزل

اور راکې مړ کړئ کور د شر خو نه یم
د چا وطن یمه مجمر خو نه یم

لا خو مې هسکه ده جنډه د شملې
نهر به یم لاس په ټټر خو نه یم

غمه اخیر خو به دې کړمه چاره
ترڅو به ژاړم سمندر خو نه یم

هو! له غربت به ترهېدلی شکارم
خو ستمګره ترهګر خو نه یم

درد خو به ژاړمه ظالمه د ځان
اخیر انسان یمه کمر خو نه یم

تل کړم د زړه د تل وینا "حسنه"
شاعر سړی یم څه نوکر خو نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څړيکې مې زخم کې ټومبلې چاته نه ښکارېدم
زړه مې په وينو لمبولې چاته نه ښکارېدم

خور به په درد مې شو حجاب د دروغجنې موسکا
ما که په زړه چړې خوړلې چاته نه ښکارېدم

ستا خو پر مخ اوښکې راتلې ما د تنهاکو غوندې
د زړه په غولي ګرځولې چاته نه ښکارېدم

تش په يادونو مې کلونه په څادر د شپو کې
هيلې د وصل غولولې چاته نه ښکارېدم

چې لږ به هم شومه وزګار رېبارې څړيکې مې ستا
مراندو د زړه کې زنګولې چاته نه ښکارېدم

عمر مې ټول د سردمهرۍ تر واورو لاندې د چا
کرلې هيلې که پاللې چاته نه ښکارېدم

په زخمونو کې سندرې

دنيا ويده وه کړې شپه ما د ارمان په څلې
شمې د اوښکو بلولې چاته نه ښکارېدم

د غريبۍ په ګرد کې پټ وم کنه ما "حسنه"
جذبې هر چاته غوړولې چاته نه ښکارېدم

پرې د څو غټانو ګرم دي جېبونه
ددې چم چې په وګړو اور بلېږي

چې محل ته يې لمبې ونه رسېږي
تر هغه به په جونګړو اور بلېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر اروا

زه کړم قلم د زړه له وینو نه ډک
د پرهرونو د کتاب پر پاڼه
پېیم په شعر کې د دردونو توري
هاغه پرهر ته ورکومه ژبه
چې یې وې ګونګې ربړېدلې څړیکې
په خوړین ټټر کې له مودو ایسارې
جوړ کړم د شعر له هر یو توري کنډول
راټولوم پکې خیرات د اوښکو
له ډبرینو زړونو تراشم آیینې
ورته ښکاره چې شي تخلیق د ښکلا
چې پکې ووینې تصویر د مولا
ګرځم د زړونو په آیینو کې کرم
د محبت د ملکوت سندرې
چې کړي سیقل د ترنم په ګوتو
ددې هېندارو د نفرت زنګونه
داسې وزرې په شعور کې ټومبم
چې له حواسو نه اوچت والوځي
په خپل الوت کې کاینات راټول کړي

د کوه طور د نور زکات راټول کړي
شته چې زما په شاعری پوهېږي
زما په دې بنده غوټی پوهېږي
د زړه په سترګو یې رنګونو ویني
ددې لاله د زړه داغونه ویني
خو ځینې شته چې مې د شعر هېنداره
سترګو ته ونیسي نظر یې یوسي
لېږې د ذهن یې کوچنی وي دومره
چې له دریابه مې د شعر د اروا
راوخلي دا یو څو د تورو څاڅکي
چې ته شاعر یې دا منو درسره
خو راته وایه چې مَېن په چا یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خولــو د ســوز و شــرم لمبېدلــه ورو پــه ورو بيــا
تــر ســهاره لکــه شــمه بلېدلــه ورو پــه ورو بيــا

چې يې لمر په کنګلونـو د تـودې مينـې راوخـوت
يوه څړيکه مې په زړه کې بهېدله ورو په ورو بيا

ما هېنداره د نظر کې راپيـدا نـوي جـوهر کـړل
ستا د حسن حېرانـي کـه زياتېدله ورو په ورو بيا

زه فنا ستا په وجود کې لکـه سـتوری د سحر شـوم
چې رڼا لکـه د لمـر دې خورېدلـه ورو په ورو بيا

الوتلې مې پـه روح کـې څـه ورمـې ورمـې خبـرې
چې غوټۍ خوله يې "حسنه" غوړېدله ورو په ورو بيـا

پړک

ژوندون څه وو؟
د فطرت په چاودو شونډو
د مرموزې خندا پړک وو
په غريب غوندې ماښام کې
په الوت لکه شرر وو

يا ځلا وه د سرو زړو
د شفق په سره امېل کې
يا کيسه د زړه چاودون وه
د غوټۍ په سره کوګل کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا څو څاڅکي وو د پرخې
پېغلوټو د ګلپاڼو
په ناز څرک ته وو نیولي
د ورغویو په پیالو کې

سحر واړول په غاړه
د بهار په مېخانه کې
د زرین لمر په پیاله کې

نور یې له خپلې حافظې وباسه
د ځینو خلکو رقابت درسره

نن که حسد درسره کړي "حسنه"
خیر دی اخیر به شي عادت درسره

غزل

دومره مې ژر د زړه درزا ولې شوې
راسره مل لکه سودا ولې شوې

په نه راتلو دې خطا کار ګڼلم
چې لاس مې دروړ وارخطا ولې شوې

دا خو هېنداري وې زما د اوښکو
پکې ښکاره څېرې دتا ولې شوې

د تندر پړک دې کړو رسوا اسمانه
دومره بخیل په مونږ بېګاه ولې شوې

لا مې حواسو کې نغښتلی نه وې
زړه کې مې خور لکه اروا ولې شوې

راپسې بلې دې وې شمې اوښکې
چې درته راغلم په ژړا ولې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــــه دې خبــــره مــــــروره وې تــــــه
پــــه دې خبــــره راپخـــلا ولـــې شــوې

ســـتا پــــه ګنــــاه مــــې شـــپېلوي هــــډوکي
پښــــتونولۍ! راتــــه بـــلا ولـــې شــوې

دا خـــــو يـــــو بيــــت وو د "حســـــن" د غـــزل
پـــــه نــــه خبــــره مــــې اشــــنا ولــــې شــوې

✱

زورور برخــــه د بـــل لکــــه حېــــوان خــــوري
انســــانان لا يــــو او بــــل لکــــه کبــــان خـــوري

بــــې دانــــې چــــې لکــــه پلونــــه شــــي د ژرنــــدې
بيــــا تهــــذيب کــــړي تماشــــه انســــان، انســــان خــــوري

غزل

پرهــر وطــن کــې د دردونــو کيســه چاتــه وکــړم
ټــول لالــه زار دی د داغونــو کيســه چاتــه وکــړم

پــه پښــتو ژبــه خــو وينــا بلــه ګنــاه ده دلتــه
زه پــه شــرنګا د زنځيرونــو کيســه چاتــه وکــړم

څنګــه يــې وکــړم او لــه چــا نــه يــې تعبير وپوښتم
هاغــه د زړونــو د ټوپونــو کيســه چاتــه وکــړم

دا د ټيټ سرو په نظام کې پرې څوک څه پوهېږي
پــه دار د ځوړنــدو ســرونو کيســه چاتــه وکــړم

ستا د يــادونو پــه خوشبو د پــردېس شــپې تېروم
پــه دې خــزان کــې د ګلونــو کيســه چاتــه وکــړم

د شوکمارانو په ټولۍ کې رانــه ورک شــو څاروان
د لــوټ کــاروان د جرســونو کيســه چاتــه وکــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زما او ستا زګېروي تر غوږو چېرته رسي
وطنه! ستا د پرهرونو کيسه چاته وکړم

سپېره نصيب مې د بې دردو په مالت ګرځوي
د درد په ژبه د زخمونو کيسه چاته وکړم

څوک دې "حسنه" اسويلى باد چې زغملى نشي
ستا د سينې د توپانونو کيسه چاته وکړم

يو شعر

نوره بس کړه شاعرى څه ترې نه غواړې
اشنايان دې ټول "حسنه" رقيبان کړل

غزل

ټوله شپه دې انتظار وم ته رانه غلې
پروت په لار کې دې غبار وم ته رانه غلې

ما رسى ته ستا د ليچو غاړه راوړه
ستا د مينې سزا وار وم ته رانه غلې

ما وې: ته به مې په غېږ کې ترې راکوز کړې
ځوړند ستا د خيال په دار وم ته رانه غلې

زلميتوب مې کړې بيا وې غزونې
نن چې بيا زه ګناهګار وم ته رانه غلې

د لومړي ديدن په ځاى کې درته ناست وم
بله شمه په مزار وم ته رانه غلې

په پرهر د انتظار کې چورلېدمه
په اوږو د څړيکو بار وم ته رانه غلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "حسن" د اسمانڅک تخیل ناوې
نن چې ټول خمار خمار وم ته رانه غلې

دا مې آیینې ته د اوبو وکتل؟
چې په لیدو یې ګبڼۍ واخیستم

رښیا ده مینه خوی د میو لري
زه چې په تیر عمر مستۍ واخیستم

په لحد کې یې پراته مړي هم اوري
خو بس ستا تر استانې نه دررسېږي

د بګرام له جېلخانې وتلې کوکې
څنګه ستا تر ګلخانې نه دررسېږي

غزل

خاموشي یې لا په شونډو انتظار کړ
شور د مینې یې په سترګو کې اظهار کړ

مونږ رندان هم زړونه وینځو په شرابو
شیخ که لرې په اودس د مخ غبار کړ

نه مو ځان او نه مو خدای ته وخت پیدا کړ
بس ټول عمر مو غټانو ته بېګار کړ

په وعده مې د یوه مرګ سره وفا کړه
چې د هر ساعت له مرګه مې انکار کړ

ورانوي اوس پرې د خپلو پلونو نخښې
دې مقام ته یې چې تګ په کومه لار کړ

څه به ستا له دې مالګین چلند نه ژاړي
چې ازل "حسن" ته ژوند لکه انګار کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا یې په سرو شونډو د الفت لفظونه، نه راځي
رایې شي په زړه خو یې په خوله لوظونه، نه راځي

شاید چې مو تګ د ژوند له پښو نه غورځولي وي
اوس چې مې حجرو ته د لېمو خوبونه، نه راځي

څنګه ورته ورشي ته چې وایې ترې نه ځار به شم
زړه ته خو بې سته پښتانه غمونه، نه راځي

مه لېږه شاعره هر وخت سترې اندېښنې پسې
ګوره په بلنه لکه خوب شعرونه، نه راځي

زما په سوي سوي اسوېلو یې جوړ سپېره شو مخ
هسې خو بې باده په آیینو ګردونه، نه راځي

شک مې شو پیدا په حقیقت ستاسې د عشق باندې
اوس چې دې "حسنه" په اشنا شکونه، نه راځي

غزل

خلک شول هوښیار دوی د دنیا لمن نیولې ده
زه شوم بوړبوکی ما د بیدیا لمن نیولې ده

پورته دې کړه سر درنه یتیم ته درویزه غواړي
مشره! د شهید بابا اروا لمن نیولې ده

پوه شوم طریقت د غلامی هم سلسلې لري
ده د خپل بادار دوی د پاچا لمن نیولې ده

دا چې زمونږ د وینو سیند کې ځي د خپل هوس په لور
ډوب به شي دې خلکو د هوا لمن نیولې ده

څه مې وېروې اوس دا که جګ نه وي نو غوڅ به دی
ما خو دې خپل سر ته لا پخوا لمن نیولې ده

مه سپړه "حسنه" د پښتون د جهالت تاریخ
اوس هم چا د پیر چا د ملا لمن نیولې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وړې تـرې نـه قـرار ورتـه صـنم لمنـه ویـړه ده
زړه مـې ورتـه بیـا د خپـل حـرم لمنـه ویـړه ده

مونږ نه خو د ژوند لاره کې لوټ شوې خندنی شېبې
غـواړې رانـه څـه چـې راتـه غـم لمنـه ویـړه ده

تـه یـې چـې لا مـوږ لکـه وریږځـې پـه ژړا نـه یـې
زه یـم چـې مـې اوس هـم لکـه یـم لمنـه ویـړه ده

مونږ خو یې ستم زغمل په خپله لـوی ستم ګڼـو
ځینــو لا ظـــالم تـــه د کـــرم لمنـــه ویـــړه ده

نـه کـړې شـور جانانـه خوبـولې ارمانونـه مـې
بیـا مـې پـرې د سرو اوښکو د نـم لمنـه ویـړه ده

شپه ده پردېسې ده خـو ګلرنګـه تصور کې سـتا
سترګو مې ستا رنـګ تـه د شـبنم لمنـه ویـړه ده

پرېږده که دې حُسن د غـرور لـه خویـه نـه اوړي
نیـاز مـې د الفـت ورتـه د زغـم لمنـه ویـړه ده

څـه وکـړو "حسـنه" کـه رااوري د سـتم ږلـۍ
مـونږ هـم ورتـه لانـدې د قلـم لمنـه ویـړه ده

✷

ویــر یــې کــړ شــال د پیغلــوب رابانــدې
چــې د ځــوانۍ د خــوب زانګــو کــې زانګــم

جــوړ یــې کــړم ځونــډۍ د الفــت پــه ګوتــو
کلـــه ربـــاب کلـــه تســـپو کـــې زانګـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور مه پوښته په منډه تري حالونه د زړګي
لږ پرې یې پرده چې کم یې شي ټپونه د زړګي

حیران یم چې به څه کړي په اوږو مې پرښتې
شمېري به مې ګناه که پرهرونه د زړګي

راځه ورته ډاډه که هر څو وینې پکې ډنډ دي
ولاړ مې دي لا یاره دېوالونه د زړګي

بس ږدم یې په تڼاکو د تودو وینو نکریزې
پردېس یم چاته وسپړم زخمونه د زړګي

چې نه دې ګرېوان چاک دی نه دې سر ببر دی
څوک څه وینې "حسنه" ستا چاکونه د زړګي

غزل

زړه کې مې مېلمه د عشق د غم شه چېرته ځې رانه
څو شېبې په دې حجره کې تم شه چېرته ځې رانه

ستا چې د احساس په وچ ډګر څړیکې راوټوکي
زما د غریو نیولیو سترګو نم شه چېرته ځې رانه

پورته تري خپسې کړه په ساز د مستانه خندا
مراندو ته د زړه مې زیر و بم شه چېرته ځې رانه

نشم تلی بې څړیکو ددې ژوند په پرهرونو کې
وړاندې لکه غم مې یو قدم شه چېرته ځې رانه

راشه لکه پرخه یې په وړانګو کې درټولې کړه
نن مې د ویرژلو اوښکو زغم شه چېرته ځې رانه

ډېرې به لا لیکو د "حسن" د زړه چاودون کیسې
زه به شم هنر ته مې قلم شه چېرته ځې رانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا د اشنا مې مېلمنې دې سترګې
نن مې چې بیا بلې ډېوې دې سترګې

ما خېژولي يې اسمان د عشق ته
لکه سپوږمۍ چې درپسې دې سترګې

څنګه راټول دې پکې حُسن کړمه
دې سمندر ته خو کاسې دې سترګې

راشه چې ډوبه دې تقوا کړم پکې
په مستانه خُمار مې سرې دې سترګې

ته مو پر اوښکو تبه خړې نه شې
زمونږ په غمونو کې پخې دې سترګې

په دې شلېدلو جامو مه تېر وځه
يو به غريب خو مو مړې دې سترګې

"حسنه" دومره وچکالي خو نه ده
شونډې که وچې دي لندې دي سترګې

يو شعر

شعر چې شي ريښتيني بې هنره شي
زه په ډېر هنر پکې رښتيا وايم

پښتونه!

يوه له پاسه پرې شيندل لار کې ګلونه
دتا د مرګ ته چې راتلل پردي پوځونه

بل وهل چې په څپليو درته ټول ژوند
ووهل يې ستا په سر هاغه مېخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حضور ته دې په رپ کې د بڼو ځم و راځم
یو خوب د سودایي شم په شپېو ځم و راځم

هر څو مې که په برخه څو ګړۍ یې وي په غېږ کې
ساحل ته دې د حُسن په څپو ځم و راځم

راستون له بې دردۍ دې شم چې درمې ولې غریو
بس اوښکه پښتنه شم په لېمو ځم و راځم

بدل که مې وي شکل خو همېش دغې دنیا ته
هم دې فطرت سره له زمانو ځم و راځم

مشعل چې د تاریخ مې دی په لاس کې نن نیولی
سبا ته د پرون په پلوشو ځم و راځم

وهمه که "حسنه" له دنیا سره ډغرې
یو چاته په جرګو خو د سلګو ځم و راځم

غزل

شرم وي خولې وي لېوني زړونه صبرېږي نه
عشق د شمعې اور شي په اوبو باندې مړ کېږي نه

لاس چې پر خوله آیینه راتېر شي لا ځلا وکړي
چا وی: چې پر عشق یې د حیا پرده ماتېږي نه

ستا د خولې یاري لکه اوبه په ګرمي والوځي
زما عشق د غوړو غوندې خوټېږي خو وچېږي نه

پاتې وي پښتون که مې هر څومره شي رڼا فکر
ځانګې غزونې کړي له بوټي نه بیلېږي نه

څه وکړم که شوې رانه پرې ستا لېمې لندې غوندې
بحر د جذبو مې د زړه لپه کې ځایېږي نه

ډېر مو که درانه غرونه د غم په سر اخیستي دي
خوی لري د ورېځو ځي روان دي پاتې کېږي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده طبابت د کوم ملنګ لمنه ونیسه
درد د عشق "حسنه" په دوا باندې رغېږي نه

٭

لکه مارغان او لکه مستې څپې
زمونږ نشیب وي د فراز لپاره

زمونږ سرونه چاته خم مه کړه
مونږ یې چې ټیټ کړو د پرواز لپاره

٭

راپیدا که زړه چاودون ستا
زما وجود لکه خوشبو کړه

ستا پیغام یې په فضا کې
هرې خوا ته په څپو کړه

غزل

که مې زېړ رنګ د ضرورت نخښه ده
ستا موسکی خوله د سخاوت نخښه ده

چاره د پېښو به څوک څنګه وکړي؟
هره یوه دلته د قیامت نخښه ده

ما وې: د خولې په سوال مې پټه خوله شوې
وې: خاموشي د اجازت نخښه ده

په ټیټو سترګو دې خوابدی نه یم
دا په پښتو کې د الفت نخښه ده

پالمه دین د پښتونوالې سره
هم مې ایمان هم مې غیرت نخښه ده

"حسنه" سپک لوښی کړنګا ډېره کړي
ستا خاموشي ستا د عزت نخښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مونږه پښتانه یو مینې هم کوو د غلا غونډې
مونږ چې کړل خواږه دا ثوابونه د ګنا غونډې

بل څه کمال نه غواړي سیاست زمونږ په خاوره کې
دروغ به داسې وایې چې ښکاره شي د رښتیا غونډې

څه وشو که دم رانه ظالم بېلتون اېستلی دی
ګرځي مې ستا مینه په رګو کې د اروا غونډې

زور یې چې تمام شي د ارمان د بړبوکۍ پکې
ویره مې د زړه ورته لمن کړه د بیدیا غونډې

څوک به ښکلي پوه کړي چې د خولې ورکړه دی داسې شي
ځان او بل پرې دواړه شي خوشحاله د خندا غونډې

هله راڅرګنده د ملت د زوال نخښه شي
پټ چې حقیقت د خوف په ګرد شي د معما غونډې

څومره ژر رالنډې فاصلې د اجنبیت کاندي
یو د چا کاته په سترګو سترګو کې اشنا غونډې

کم دي چې پوهېږي د "حسن" د شعر په اند و واند
مه یې تعبیر غواړه له هر چا نه د رویا غونډې

افسانې ته د دردونو مې عنوان شو
وو مېلمه د زړه حجره کې خو میزبان شو

بیا ځواب د لېوني زړه راته ګران وو
له انکار نه چې اقرار راته اسان شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا پښتنې مینې ته پېغور نه شوم
ولوېدمه مات شومه خو خور نه شوم

جام لکه د ګل یمه هر تږي ته
تش له رنګ و بوی نه شوم نسکور نه شوم

مړ لکه حباب به شم که لوڅ شومه
زه پښتون خو مات د چا په زور نه شوم

چیغې یې د څړیکو زما تر خوله وځي
ستا د زړه پرهر ته که ټکور نه شوم

څه که له ګلپاڼو نه تراشم غزل
خور لکه خوشبو خو ستا په لور نه شوم

تا که د ملالو سترګو تور نه کړم
شکر دی چې ستا پر لمن تور نه شوم

تا څنګه کابل کې پیالې پورته کړې
زه چې په لندن کې هم مېخور نه شوم

یو مې وور "حسنه" ترې د زړه قرار
څه که یې پر شونډو باندې شور نه شوم

چېرته مې تنده د وطن ماته کړم
جنګ رانه دم د زندګۍ خوړلی

د ژبورو شملورو کابل
اوس د سرکوزو خاموشۍ خوړلی

غزل

لاړل لحد ته د کفن په تمه
وو چې زمونږ د ځنکدن په تمه

مینځم په اوښکو له بڼو ګردونه
بیا شو ماښام د دروغجن په تمه

کړې مو ډالۍ د پرهرونو جامې
هر یو ازغي ته د ګلشن په تمه

هم به شمیري د خپل غربت غمونه
هم به ګڼي شپې د وطن په تمه

دا د نظام د ناروغۍ نخښه ده
غریب چې ژوند کړي د شتمن په تمه

خدایه مرۍ یې له سلګو ډکه کړې
څوک چې دي زمونږ د ځنکدن په تمه

څوک به د یار څوک به د خوب غېږ کې وي
څوک به لا ناست وي د "حسن" په تمه

یو شعر

رنځور ذهن کې افلاس د اندېښنو وي
خو افراط د اندېښنو هم لېونتوب دی

زمونږ به روژه د پردېسۍ وي په زړه
د بختورو به اختر وي په کور

د چا به خوله کې خندا نه ځایېږي
د ځینو ځینو به محشر وي په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازه د شهید زوی وه

زمونږ په کلي غورېدلی
نوی نوی وو ځوږ منی
سپینې واورې یې له ځمکې ټولولې
لکه نوی تنکی ځوان چې
سپین پلو له پېغلې اخلي

د پستو ورېمو څپې وې
د (سلیم) د ځوانۍ شپې وې
د واده خوږې شېبې یې
ته وا شاتو کې راشنې وې
چې په لپه کې د اوښکو
ده وه غوښتې له مولا نه
په هاغه غېږ کې یې شپې وې
ترې چاپېره پلوشې وې
یوه ورځ په درمنده کې
د ځوانانو مست اتڼ وو

د ډولچیانو سره ځنګ ته
یو ځو چټ ژړې ولاړ وو
یو یو لاس یې وو غوړونو ته نیولی
د ځوانۍ له شوره ډکې
په ډېر سوز یې غږنۍ سندرې ویلې
دی هم سپین څادر په کوټ کې
د اتڼ په ننداره وو

یو ناڅاپه غږ د شوبلو
فضا ټوله کړه خیرنه
د سندرو ارواګانې
د وحشت خپسو یوړې
لکه وریځې چې په ورو ورو
د لوړ غره شاته راخېژي
هسې ناست په سر د شوبلو
د پوځیانو خړ سرونه
د کنډو تر شا ښکاره شول

په څپلیو کې راتلې د زنځیرونو
ورو په ورو شوې راڅرګندې ټولې شوبلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته لرې یو دهقان وو
بېل په مټ کښت ته روان وو
قوماندان قومانده ورکړه
چې راتاو کړئ دا کم عقله
څو عسکر پسې راکوز شول
په کونداغ د کلکوف یې
په ملا تات کړ لکه لښته

لاس او پښو نه یې راونیو
په زانګو یې قوماندان ته ورګوزار کړ
قوماندان ورته په خېټه کې بوټ کېښود
ترې یې وپوښتل په قهر
چې مو چېرته دي ساتلي
ګوډاګیان د امپریالیزم

له ګردونو او له اوښکو
د دهقان سترګو کې جوړ شو منډ د ختو

په خوارۍ یې کړې ورپورته سر لښکر ته
وې: صاحبه معافي غواړم
شي بدله دې پر ګل ستاسې خبره
خو پرې نه وه رسېدمه

په ساده ټکو کې یو ځل
که یې بیا راته تکرار کړې
قوماندان په لوړ غږ نوم د (سلیم) واخیست
د خولې لاړې یې پرمخ د دهقان توی شوې
په دې منځ کې څوک له شانه
قوماندان ته ورپه غوږ شو
چې (سلیم) مو لاس ته راغلی
په یو ټانک کې مو تړلی

دې سره شوبلې شوې ټولې
د چاوڼۍ په لور کتار شوې

د (سلیم) په سپېره برخه
د زندان کوټه قلفي شوه
د مېړمن له سترګو لرې
ترې نه تاو پل څرخي شوه
غم د هجر یې په زړه کې
ارمانونه کونجلک کړل

د دوران څرخ څرخېدلو
د څرخي د پله زندان کې
د پنځو کالو واټن یې ووهلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ په دې موده کې
یو د کلي مشر راغی
د سلیم پلار یې خبر کړو
چې ستا زوی دی شهید شوی
په اینګور دې رحم وکړه
دا بل زوی ته په نکاح کړه

ددې مشر دا خبره
د پلار مات زړه ومنله
د ډولۍ نوم یې پرې کېښود
جنازه د شهید زوی یې
د بل زوی مخې ته کېښوه

دوه کلونه چې نور تېر شول
د (سلیم) تقدیر په بله دړه واوښت
له زندانه شو راخوشی
د خوښۍ اوښکې یې تویې کړې

ټپي زړه ته یې ورپه شا کړ
پنډ د هیلو او دردونو
د امید او حسرتونو
د خپل کور په لور روان شو

د راتګ یې اوازه شوه
په ټول چم باندې درنه شوه
چې خبر یې له راتګ شو
په ټول کور یې زلزله شوه
تبنتېده ځمکه له پښو نه
له هر زړه پورته لمبه شوه

په ماتم د کور ورګډ شو
مور او پلار ترې غېږې تاو کړې
دده تمه وه په زړه کې
چې هر لوري ته نظر کړي
هرکلی به یې موسکا کړي
خو ویرژلی ټول بورجل وو
ژړاګانې ترې نه تاو دی پکې ناست وو
پلار یې تم کړ په انګړ کې

ده کړ څار د هاغو سترګو
چې باور یې وو په زړه کې
چې په غېږ کې د نظر به
ترېنه وځنډي دردونه
خو نن وریت هغه نظر وو
په لېمو کې د مېرمن یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کړکۍ یې اورېدلې
د هغې د سلګو څړیکې
مور یې مخ ته اچولې
په وار وار غبرګې څپیړې
د پلار سرو اوښکو یې لاړې
سپینه ږیره کې وې جوړې
مور یې پلار تر ږیرې ونیو
چې دې زوی شو زاره چاودی
بس خبر یې کړه له غمه

د پلار چیغو یې اور واخیست
ټول وطن یې په سر واخیست
یو یو ټکی یې انګار شو

په غوږونو کې د زوی یې
کړل ورتوی لکه نغري کې
شوې له زوی نه یې تیاره کې سترګې ورکې
بار پر سر یې ټول جهان شو

د پلار اوښکې یې کړې پاکې
وې: چې پلاره ژړا بس کړه
د څرخي زندان له قیده

که خپل خوار ژوندون ازاد کړم
مرګ خو شته دی بابا جانه
زه به خپله ورته ورشم
په خپل رحم به مې خلاص کړي
له سزا ددې زندان نه.

ستا د څنګو هر یو خم ته به یې خم وو
خو دا سر یې پر اوږو د پښتانه دی

هسې سترګې یې دنیا کړلې هوښیارې
کنه زړه خو د "حسن" لا دېوانه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما هره ارزو یې د نظر په غېږ کې پرېوته
سترې قافله وه د رهبر په غېږ کې پرېوته

ما ترې نه څو ځله د الفت پېغلې راټولې کړې
هر ځل به مې بیا لکه شرر په غېږ کې پرېوته

څه وشو زاهده چې پر ما باندې راړنګه شوه
ډکه صراحي وه د ساغر په غېږ کې پرېوته

ما پر دغو اوښکو ستا خاطر کله دروند کړی دی؟
دا خو وه ویاله د سمندر په غېږ کې پرېوته

هسکه د قومونو په کتار کې وه تر ټولو نه
غاړه د پښتون چې د خنجر په غېږ کې پرېوته

خلاصه مې کړکۍ چې د موسکا ورته "حسنه" کړه
بیا مې نابېره لکه لمر په غېږ کې پرېوته

غزل

اسویلی مې چې بیا شال د ګلبدن وړي
دا څپې د نسیم عطر د ګلشن وړي

ستا د شونډو په مچکو به رسوا شم
چې بې پامه خوري انار داغ په لمن وړي

په دا څه شو که لښکر وي د پسونو
چې سالار یې وي زمری خوب د دښمن وړي

چې پر خپلو پښو یې نه وي روان کړی
په سیلۍ به د حالاتو خپل وطن وړي

چې په خوله کې یې نغمې لکه شپېلۍ وي
له مارانو خلکو زړونه زهرجن وړي

د پښتون په قربانۍ ګډ شوي چور دي
څوک یې غوښې تښتوي څوک یې څرمن وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پـــردې وطـــن بـــادونو کـــې بـــه مـــړ وي
خداېږده کـوم لـور تـه بـه خـاورې د "حسـن" وړي

✵

يـو شـوق د ديـدن خـو بـې علمـي لـه ديـن نـه
بـــل رنـــځ د حـــرص او نـــاپوهي د پښـــتون

په هـــر يـــو دور کـــې دښـــمن د پښـــتون
پـــه دې وســـله کـــړي تبـــاهي د پښـــتون

✵

چـــې تنهـــاکو يـــې قـــدم پـــه لـــرزه نـــه کـــړو
دا مېخونـــه مـــې وهـــل د زړه پـــه تلـــو

زلفـــې هيلـــې دې پـــه اوښـــکو کـــه درنـــې وي
راشـــه وايـــې چـــوه زمـــا د زړه پـــه ولـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل چې زه جګ سر د حماسو په مېخانه کې ورم
مې د غرور خولې ته د پښتو په پيمانه کې ورم

دا که رانه تل د زړه قرار په بهانو کې وړي
زه ترې نه بوسې د نه راتلو په جرمانه کې ورم

دلته خو چنار او منار دواړو اور اخيستي دی
چېرته به اوس هيلې د لمبو په اشيانه کې ورم

ناسته به وي بيا په ډک محفل کې څوک خبر نه شي
حال ورته د زړه د اسويلو په افسانه کې ورم

ستا د تصور د سندريز محفل ساتم برم
ځم ورنه خپل غم مې د سلګو په ترانه کې ورم

هوډ مې پسرلی د نېکمرغۍ بيا په راتلو ويني
ګل چې مستقبل ته د ازغو په زمانه کې ورم

ځي د کرشمو په تصويرونو کې روانه ده
زه پسې آيينې چې د ککو په استانه کې ورم

بار په اسويلو مې کړل "حسنه" ارمانونه ستا
زړه نه دې خاشې د برېوکو په يارانه کې ورم

تا په راتګ کړې راته سترګې تېتې
ما دې مچکو کې سلام راواخيست

څنې خورې کړې تا اغاز لپاره
ما د انجام لپاره جام راواخيست

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجاهد ملنګ

یوه ورځ په یوه بازار کې
یوه ملنګ ژړل په لار کې

ړندې سترګې یې موښلې
ترمې اوښکې تړې نه تللې

خړې دوړې پرې پرتې وې
په رڼو اوښکو لندې وې

چې یې مخ زما په خوا شو
لږ ښکاره راته اشنا شو

شاوخوا پرې خلک پنډ وو
د ده زړه د وینو ډنډ وو

د دوی منځ کې یوه جینۍ وه
په ټوپولکه هوسۍ وه

له سینګاره برېښېدله
بس انګرېزه ښکارېدله

فقط کسي یې لا تور وو
ورته په پاتې دا پېغور وو

ما یو دم وپېژندله
له غوسې نه رپېدله

کشره لور د قومندان وه
د زړګوټي یې ارمان وه

زمونږ کوڅه کې ګاونډۍ وه
له مستۍ به لېونۍ وه

نن په قهر وه ملنګ ته
بس تیاره وه سم جنګ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې مخ کړلو ملنګ ته
ورنږدې یې شومه څنګ ته

لاس یې کېښود زما په ولو
تر وزر مې ونیولو

وې: امسا راته پیدا کړه
زما له لاسه چا خطا کړه

نری درد مې پر ځیګر شو
پر امسا یې زما نظر شو

د دکان خوله کې پرته وه
په خولو باندې لنده وه

ورته ور مې چې امسا کړه
د ملنګ لار یې رڼا کړه

پر امسا یې تکیه لاس شو
لږ یې کم غوندې وسواس شو

دکاندار ته ورغلمه
چې لږ حال ترې وپوښتمه

بیا مې لاس پر ملنګ تېر کړ
لږ مې غم ورځنې هېر کړ

ما وې: ولې بابا ژاړې
له دې خلکو نه څه غواړې

وې بچیه خوار ملنګ یم
له خپل ژونده څخه تنګ یم

یو زړښت راباندې بار دی
بل غربت راته جوړ دار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لويه خطا دا ده
چې غربت زما ګناه ده

اوړي ناست مې ماشومان دي
دې دنيا ته مجرمان دي

هسې دلته تېرېدمه
دې جينۍ ته ودرېدمه

ما بيان ورته خپل حال کړ
د خېرات مې ورته سوال کړ

دا يو دم راته غوسه شوه
له غوسې نه تکه سره شوه

زما امسا يې په هوا کړه
رانه ورکه يې رڼا کړه

د ملنګ شوې سترګې ړکې
شوې خبرې ترېنه ورکې

شو روان ماته يې شا کړه
نوره ختمه يې وينا کړه

ما کړې سترګې پاس اسمان ته
په ګيله شومه سبحان ته

ما وې: ای د واک څښتنه
ولې نه يې کړې پوښتنه

د يوه کسي وو وتلي
بل سنګار ته وو راوړي

دا جينۍ وه راوتلې
وه سودا پسې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنې شېشې يې رانيولې
تورو کسو کې يې ړدلې

نوای! ربه مهربانه
ته خو وينې له اسمانه

دې جينۍ چې پرې سنګار کړ
او ملنګ ته يې انکار کړ

دا ډالر د هغه جنګ وو
چې ړوند کړی يې ملنګ وو

يو شعر

ته لا له ډک زړه لکه ورېځې شکايت لرې
مونږ لکه باران له غمه څاڅکې څاڅکې تويو شو

غزل

بيا د ځوانۍ مې پر زړه مستې ولولې ټوکېدې
ستا د ښکلا په پسرلي کې چې وږمې ټوکېدې

هلته به ستا چې د خپل زړه پر ګلشن وکرلې
دلته به زما پر خاورين زړه هاغه جذبې ټوکېدې

اوښکې مې مړې پرې څڅېدې بله چاره مې نه وه
ستا چې له هرې يوې خبرې نه لمبې ټوکېدې

پر زړه مې نه وای که باران د غريبۍ د اوښکو
زمونږ له وړو ګيلو به ولې فاصلې ټوکېدې

وړی مې په سترګو کې چې هر لور ته تصوير د جانان
ورته "حسنه" په هر کاڼي کې آيينې ټوکېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا که ډېر نیمګړي تصویرونه لا په زړه کې دي
پاتې د زخمونو مې رنګونه لا په زړه کې دي

ستا د نازک حُسن کوم انداز که رانه پاتې وي
نور مې هم نازک غوندې خیالونه لا په زړه کې دي

مه ځه اوس به پورته ترېنه بیا چیغې د څړیکو شي
ویښ مې ستا د هجر پرهرونه لا په زړه کې دي

هېر به وي شاید د انقلاب له مخکښانو نه
زمونږ خو د وحشت ټول توپانونه لا په زړه کې دي

اوس چې پر قدم پورې ګنډلي سترګې ګرځمه
څومره دې پر ما باندې شکونه لا په زړه کې دي

غم یې د تیارې مه کړه چې لار به پکې ورکه کړې
بل مې ستا یادونو ته داغونه لا په زړه کې دي

ستا د شعر جامو ته بس "حسنه" انتظار باسي
پاتې مې برېښنا غوندې دردونه لا په زړه کې دي

یو شعر

سمندر د محبت مو په غورځنګ شو
چې ترې تاو موکړ ساحل د ګرمو شونډو

چې غبار د بې حسۍ وربانديې پروت وي
څه لیدلي به وي چا په هغو سترګو

چې د زړه د درد د نم ځلا پکې وي
راشه وګوره دنیا په هغو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هـره سـا زمـا نغمـه شـوه، زېـر و بـم کـې لمبېدلـه
په خوشبو چې ستا د څڼو، پېچ و خـم کـې لمبېدلـه

ستا خو يو د ناز کاته وو، پرې خبر هم شايد نـه يـې
زمـا ځړيکـه د پرهـر وه، پـه مـرهم کـې لمبېدلـه

ما وې: څه دې کړل ځېرې بيا، ډکو سترګو کې زما نن
وې: ګلپاڼـه د ګـلاب وه، پـه شـبنم کـې لمبېدلـه

ستا حيـا وه زياتېدلـه، پـه ځپـو ځپـو خولـو کـې
زمـا تنـده لېـونۍ وه، پـه زم زم کـې لمبېدلـه

ستا د خيال له وريتې دښتې، جل وهلې راستنه شوه
تلوسه مې بيـا د سترګو، چـې پـه نـم کـې لمبېدلـه

چـا خبـره وه "حسـنه" سـتا لـه تـګ نـه نـابېره
په زعفران د ښلتانه چې ستا پـه غـم کـې لمبېدلـه

اشيانه

زما د تاک وطن باداره
هر يو رګ دې وزبېښلو
جوس دې واړول پر غاړه
د کوپړيو په کاسو کې
اوس يو څو خلي خاشې خو
ددې وچ تاک د ښاخونو
اشيانې ته زمونږ پرېږده

✵

سـرابي خـوی دې خـدای بـدل نـه کانـدي
وربانـدې ماتـه دې چـې تنـده نـه شـي

هسـې يـې څکـه ځـان پـرې مـه مـروه
عشـق دې "حسـنه" چـې بـې خونـده نـه شـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای ننګیالیه خدایه!

ګوره ورکېږي او که ورک شو دا قام
ټوله هستي به دې بدرنګه ښکاري
وکړه پرې ننګ ای ننګیالیه خدایه
کنه دنیا به دې بې ننګه ښکاري

خدایه! دا ستا له پېرزوینو نه ځار
د انساني شعور دې پانګه راکړه
وینه زما دې پښتنه پیدا کړه
د نوراني مذهب دې وړانګه راکړه

خو دا شعور کله په اور شي بدل
شي رااوچته مې لمبه په زړه کې
اخیر انسان یمه بې وسه یمه
ایساروی نه شم ګیله په زړه کې

ډېر دې خاطر وربانديې نه درنوم
هسې د زړه درته خواله کومه
هغه چې ستا مینه په وینه ساتي
د هاغه قام درته کیسه کومه

ډېرې زړې زمانې نه راسپړم
د ننني وخت د مجنون کیسه ده
ستا د دوزخ لوغړن نه یادوم
ددې دنیا د وریت پښتون کیسه ده

د دین جذبه یې ستا تر هسکه رسي
خو یې له روح نه ناخبر پاتې دی
دښمن همدا ورته وسله جوړه ده
چې لا په څوکه د خنجر پاتې دی

دی ترینه تمه د درمل لري لا
وینه د زخم یې څڅي ظالمان
د جنتي خاورې کیسه یې پرېږده
مورنۍ ژبه ترې لوټي ظالمان

څوک یې راټولې کړي ټوټې د بدن
مکار دښمن په لر او بر وېشلی
ځه له پردو نه خو ګیله نه کېږي
ده ځان په ښه او بد تبر وېشلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خدایه ته خو دغه قام پېژنې
لا دې اسلام ورته راغلی نه وو
ریښتینې لار یې د پښتو وهله
لا دې پیغام ورته راغلی نه وو

نن پرې راټول دي شیطانان د دنیا
پکې یو یو ګوري د سر سرونه
چا ورته لاس کې زولنې نیولې
چا یې پیالې په خنجر سرونه

ګوره ورکېږي او که ورک شو دا قام
ټوله هستي به دې بدرنګه ښکاري
وکړه پرې ننګ ای ننګیالیه خدایه!
کنه دنیا به دې بې ننګه ښکاري

یو شعر

ما په ځان د ځان زیاتی دومره ژړلی
چې مې ستا ظلم ته اوښکې پاتې نه شوې

غزل

لېونتوب مې په جانان کې نه دی پاتې
شور د عشق په بیابان کې نه دی پاتې

زه او هیلې ورته راغلو خوبه! تاته
ځای د زلفو شبستان کې نه دی پاتې

ستا د حُسن مالګه کمه شوه که خوند مې
نور په شونډو د ارمان کې نه دی پاتې

په ښاېست یې غریبي د زړښت راغله
ست د خولې چې په مېزبان کې نه دی پاتې

شاید خوند به کړي له مونږ سره زخمونه
چې نصیب مو په درمان کې نه دی پاتې

دی هم زوړ شو لکه زه خوله به دې واخلم
ګوره زور مې په ایمان کې نه دی پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې تندر د سلګو د "حسن" اورم
نور باران په دې اسمان کې نه دی پاتې

د اجمل خټک پر قبر
د حملې نه په تاثر

راشه بیا مې دوباره قبر کې مړ کړه
خو خوشبو به مې د فکر څنګه وژنې
چې له مړي مې هم خوب کولای نه شې
کور په کور به زما ذکر څنګه وژنې

✵

لا ولاړ خو یې د قام دي څو کورونه
دده ګور څنګه ظالمه در په یاد شو
ته یې غواړې لا په خاورو کې کم عقله
اجمل والوت زمونږ په زړونو کې اباد شو

غزل

زورور به په قسمت وي چې پکې څوک لېوني شي
چې په مرګ په کوم وطن کې د خپل ورور څوک مېړني شي

د یتیم که د نرګس دي، له لېمو مو اوښکې څاځي
هېڅ یو ګل مو خندا نه کړي چوپه خوله تېر پسرلي شي

ارمانونه مې وصال کې که په نه شمارې جانانه
دا مشران د پښتنو دي پس له مرګه به ژوندي شي

که مې طبع د اوبه ده، دا نرمي زما قوت دی
سرې لمبې مې د بل اور هم، په لاسونو کې زګېروي شي

شي خواره لکه لوګي به، ټول عالم به راخبر کړي
اخیر تنګ به مې جانانه په ټټر کې اسویلي شي

تش رندي نه کړم شړم هم، رقیبان ستا له کوځې نه
څومره نېک کار دی چې لرې، له دې لارې نه ازغي شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا په اور د حسرت ایښي، ارمانونه مې درځار شه
زړه زما دې په سر واخلي، خو چې تاته سپېلني شي

اوس که دا دېوال دېوال وخت د "حسن" شعر ته غوږ نه ږدي
پرې د مړه څراغ به پاتې، اخیر کرښې د لوګي شي

ډېر یې لاندې تر پښو کړل ارمانونه
بیا مې راغلی په زړګي هجوم د مینې

ښه شوه تا په مړو کتو کې راته وښود
ما به چېرته لټوی مفهوم د مینې

لېونتوب

سړیتوب چې د معراج په تکل ووځي
پورته والوځي اسمان ته
له فضا د ځانځانۍ نه
شي ورګډ د عشق خلا ته
هېڅ آثار چې چېرته نه وي
د نفرت د هواګانو
هله جوړ ترې لېونتوب شي
په سودا د سر پیدا کړي
د جنون د سودا پانګه
یوه جلوه د جمال غواړي
بیا پېیي تسپې د اوښکو
د ریښې ګرېوان په تار کې
پرې په ګوتو کړي د فکر
د لیلا د سودا ذکر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېغلتوب پېټۍ

پښتنې پېغلې ستا وفا ته سلام
یار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چا له پښو ځمکه لوټي
خو ستا په زړه کې یې خنجر تللی دی

په نم د سترګو دې پوهېږم ګلې!
نم د مچکو دې رخسار ته غواړي
سره اننګي دې ولونه ولونه، نه شول
مالیار د خپل حُسن ګلزار ته غواړي

ته هم سینه کې یو زړګوټی لرې
چې په شرابو دې قدرت مینځلی
درنه بې باکه نه شو ځکه چې تا
په زمزمي مینه فطرت مینځلی

د پېغلتوب پېټي ستومانه، نه کړې
لا دې اخیستي د حیا په اوږو
تاند ارمانونه دې بې صبره نه شول
لا دې پراته د انتظار په چړو

پښتنې پېغلې ستا وفا ته سلام
یار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چا له پښو ځمکه لوټي
خو ستا په زړه کې یې خنجر تللی دی

ته چې بنګړو ته د همزولو ګورې
شړنګ یې دا ستا د زړه درزا زیاته کړي
شي انګازې یې ستا په روح کې خورې
د یار د وصل دې سودا زیاته کړي

خو ستا دې لېچې لکه شاړې دښتې
پکې بنګړي کتارولی نه شې
یار دې کوڼ شوی په کړنګا د پیالو
په شرنګ یې ځان ته رابللی نه شې

له دروازې سر راایستلی نه شې
هسې نه داغ دې په لمن ولګي
د چا سپرغۍ به د نظر تېره شي
اور به دا ستا د پت په تن ولګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل په غېږ کې دې اشنا زنګېږي
ته یې تصویر سره خبرې کوې
شپه وي په تلو ته د سلګو په ژبه
د خپل تقدیر سره خبرې کوې

په هغه ځاځي د سرو څڼو خوله
د تورو څڼو یې شغا ده هېره
اوس د شنو سترګو په رڼا راپاځي
د تورو سترګو یې ځلا ده هېره

تا لا په زړه ده د زغم تیږه ایښې
هسې نه شور دې غلبلې خورې کړي
لاس دې په خوله نیولی ویره لرې
هسې نه غږ دې ګنګوسې خورې کړي

پښتنې پېغلې ستا وفا ته سلام
یار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چا له پښو ځمکه لوټي
خو ستا په زړه کې یې خنجر تللی دی

غزل

چې د زړه غم غلطولی نه شي
پېټی د ژوند پر اوږو وړلی نه شي

ما به ترې ایښې وه ښکلا چې تلله
خو نُور په لاس څوک رانیولی نه شي

د عشق له ډېرو پړاوونو تېر شو
سترګې مې نېغ لا ورکتلی نه شي

راباندې مه غوړوه ولونه څڼې
پام کړه غزل رانه پیچلی نه شي

اوس به پالې غم د اشنا زړګیه
مېلمه له کوره څوک شړلی نه شي

باز دی "حسن" د غرونو سر ته خېږي
ځاله چنار کې جوړولی نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه غمجن خو بې موسکا نه درځم
د تا محفل ته بې پروا نه درځم

د نظر تورې دې خبرې کړه را
نور د حیا د ډال تر شا نه درځم

تر کړنګونو د غم ځان اچوم
د اوښکو سیند یم په هوا نه درځم

درځمه خدایه! په اخلاص دې کور ته
په کرایه لکه ملا نه درځم

پوهېږم بیا به درنه ځم جانانه
زغملی نه شم دا سزا نه درځم

که مې درغواړې په بڼو به درشم
خوب نه یم یاره بې وینا نه درځم

وې: پېغلتوب مې غزونې وکړې
نوره "حسنه" وارخطا نه درځم

یو شعر

هسې درونډ بار یې د جنګ را په اوږو دی
لکه څوک چې جنازه د زلمي زوی وړي

زړه مې لمانځي د اشنا مینه په څړیکو
که وي شور پکې ګهیځ بېګاه د چیغو

که یې زړه غر د ډېرې دی "حسنه"
انګازه خو به پکې وي ستا د چیغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهاني ته!

ستا له سوز او شوره ډکه ترانه مې تر غوږو شوه
زمونږ د پت او د مېړانې افسانه مې تر غوږو شوه

زه دې وینم زه پوهېږم چې په روح دې اور بلېږي
په هلمند او په ارغند کې ستا د زړه وینې بهېږي

د قلم تر خوله دې وځي د ایوب میوندی کړیکې
یو ناڅاپه دې په زړه کې په ځپو ځپو شي ځړیکې

حماسې دې د پلرونو د قلم څوکې ته ناځي
له هر توري نه د شعر دې د ملالې وینې څاځي

ته چې وخوځوې شونډې د غېرت چیغې ترې ووځي
چې قلم ته ګوتې وروړې د همت چیغې ترې ووځي

ځکه سیوري د شملو کې روزل شوی یې تر ننه
په خپل دین او په خپل واک کې پالل شوی یې تر ننه

ته چې اوس هم د خوځون او د پاڅون شعرونه وایې
په تیارو کې هم د نوي سباوون شعرونه وایې

ستا همدا دین او غېرت یې تل په سترګو کې غړېږي
دا چې زمونږ په دښمنۍ کې دښمنان سره یو کېږي

مخور د لر او بر مو راته وژني ټول په ګډه
دي لګیا چې کړي بې لارې زمونږ نوی کول په ګډه

که یې زمول پرون عراق کړ نن لګیا دي په لیبیا کې
دا چې ته ترې ټکوې سر لوټ او چور کړي په دنیا کې

دوی چې ووینې سره غوښه چې په تن د چا وي پاتې
ورته یو لکه لېوان شي پسې ځغلي شاته شاته

ټول عالم یې تماشه کړي پکې ښخې چې کړي داړې
که یې پورته تر اسمانه هم شي کوکې او رمباړې

خو تش غم د ګورګین نه دی نه یرغل د فرنګ ژاړم
هاغه ناست ورسره زمونږه تربوران یې ترخنګ ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ها منکر له خپله نومه د پردو چې ګوډاګیان شول
نورې پولې یې کړې ورانې تش د ژبې بندګان شول

دا منم درسره یاره ستا میوند نه شي نیولی
هېڅوک هم په سر د ځمکې ستا مړوند نه شي نیولی

ستا د جنګ له سمندره توپاني بېړۍ به ووځي
له ټټر نه د غلیم به ستا د عزم ګولۍ ووځي

ننګرهار به دې خپلواک شي، قندهار به دې ازاد شي
یو غلام به کله وکړي ترې نه پاک به دې هېواد شي

خو ویرېږم چې به بیا کړو تش د دین او قام خبرې
ثمره به د پردو شي مونږ به خورو په سر ډبرې

وې میدان به مونږ ګټلی خو فاتح د جنګ به بل وي
جوړ به یې بیا راته په مېنه پروني غونډې غوبل وي

له تاریخ نه به وتلې زمونږ د تورو نښانې وي
ځای په ځای به پکې ذکر چا د ستر ایران کیسې وي

خدای دې وکړي چې شاعره زما ویره هسې خیال شي
د امید دا ترانه ستا د حُریت د ناوې خال شي

پرې ویشتی به دې احساس د غمځپلو
کانې زړه دې چې اوبه شو غم د چا وو

څنګه تا "حسنه" وی چې نه به ژاړم
ستا په څوکه د قلم کې نم د چا وو

ستا په راتګ محفل ته زه جانانه
شوم درته پاتې رنګ مې والوتلو

بیا دې راټول کړم په سیقل نظر کې
له زړه د ویرې زنګ مې والوتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې بـه يې زړه کړي د پرهـر لمن راټوله
"حسن" دې چې کړو هېر څنګه ناځوانه ورو په ورو

زه چـې نــه درګــورم بيــا دې هــم ويــنم
څـه دې کـړم کتـل چـې مـې ليـدی نـه شـې

غــوڅ بــه شــې جانانــه د "حســن" پــه زړه
دا ماتــه شيشــه ځــان ســره وړی نــه شــې

لــه دانــو نــه د تسـپو يــې خــوی زده کــړی
چـې يــو غــم لـرې کــوم بــل مـخ تـه راشـي

د غمونــه پـــه متـــاع پـــايي "حســـنه"
بـې لــه دې بــه د خوښــۍ تربتــه ســا شــي

غزل

درزا بــه دې د زړه کـړم ســرګردانه ورو پــه ورو
په غېږ کې به دې کړم دومره ستومانه ورو په ورو

سور شال له ځانه ورو لرې کوه شونډې به وخورم
راباســه رنګارنــګ کاســې مېزبانــه ورو پــه ورو

لا پـاتې کـرۍ شپه ده تـا راخيستې ولې بيـړه
لږ پرېږده چې دې مـوړ کړمه جانانه ورو په ورو

څـه خونـد کـوي انـداز د پښتانه اظهـارد مينـې
راګـوري چـې تـر شـا او شي روانـه ورو پـه ورو

پـه يـوه شـپه بـه مـې کومه آيينـه د مينـې ګـورې
لـږ وار وکـړه پکـې بـه شـې حېرانـه ورو پـه ورو

هر څو لکه غوټۍ که وم خاموش زړه مې راټـول وو
خندا د عشق کړم ګـل غونـدې پرېشانه ورو پـه ورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په حجره کې د بنګړیو شرنګ د چا وو
هسې زه دې ملامت کړم ننګ د چا وو

د غوڅ لاس تپوس مې نه کړم خو ما پوه کړه
بې فاتحه دا ګټلی جنګ د چا وو

ته انکار له مینې کړه خو ځواب راکړه
په راتګ زما چې والوت رنګ د چا وو

خو بس زه وم چې په کلي پسې مړ وم
کنه زړه په دې لندن کې تنګ د چا وو

څنګه وایې چې له خیال نه مې شړلی
ناست د شپې پکې "حسن" ترڅنګ د چا وو

ټوپک زما اشنا دی

زه کم عقله یم ملګرو
چې دښمن ته ګوته نیسم
چې یې ولې زما په لاس کې
د قلم ملا کړه راماته
او ټوپک یې پکې راکړ

زه خو خپله پرې مَین یم
واک د زړه مې د ټوپک دی
دا دده خوله کې چې وینې
دا زما ژبه خوځېږي
په یوه مټ مې خړ څادر وي
په بل مټ مې دی وي ایښی
د همدې ټوپک لپاره
نارینه اولاد تل غواړم
که واده وي که جرګه وي
دی وي پروت زما په څنګ کې
څوک چې هم راسره تاو کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه نرۍ غوندې خبره
ورته کړم په ځای د خپلې
د ټوپک خوله برابره
بیا راتاو کړمه برېتونه
د فرار تاج مې په سر وي
د خپل ژوند په کنډواله کې
د مقتول په هدیره کې
د خپل ورور پښتون په وینو
د غېرت تاریخ لیکمه

ما چې دومره پت ساتلی
د ټوپک سره د مینې
نو کړم ځنګه ملامت بل
چې یې مونږ یوځای کړو دواړه
بل به څوک ډېر مستحق وو
چې ټوپک یې وای تر غاړه.

غزل

ښکاره چې په تیاره کې شي رڼا سترګې وراوړي
چې ښکلي په محفل کې وي په غلا سترګې وراوړي

ته ځنګه رانه پوښتې چې دې ولې مخ ته ګورم
آیینه چې مخامخ وي خامخا سترګې وراوړي

رڼا د چا د مخ دې چې له سترګو زړه ته راشي
ځمبل له ښو هېر شي په بیا بیا سترګې وراوړي

پوه نه شوم په خبرو یې په سترګو کې یې ډوب شوم
له سازه نڅاګر ته په رښتیا سترګې وراوړي

دیدن د داسې یار به کړم که نور خلک به خارم
ډیوې ته یې د مخ چې د هر چا سترګې وراوړي

جذبې د لېونتوب دې ویښول غواړي "حسنه"
چې سترګو ته دې بیا نن د اشنا سترګې وراوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاړ شه محتسبه لېونی الفت مې مه پوښته
یم یې په نشه کې د ګناه علت مې مه پوښته

ډېر تکرار منمه چې پیکه ښکاري په هر شي کې
خېر دی خو په مینه کې همدا عادت مې مه پوښته

ویلې لکه اوسپنه د مینې په ګرمۍ کې شم
یخ د دښمنۍ کې د سختۍ شدت مې مه پوښته

مې مې خپل ګوټلي دي لوټلي خو مې څوک نه دي
پام کړه محتسبه راته ګران عزت مې مه پوښته

وې: چې پښتانه ته خو په هر مورچل کې یو لاس وي
دا پرمخ د کفر او اسلام وحدت مې مه پوښته

تللې مې تر کوره ده د هرې مېکدې لاره
لار به کړې غلطه ګوره بل شهرت مې مه پوښته

د شعر بخرې

شاعره یاره ما هېر کړی نه یې
که سره ورک یو د بېلتون تیاره کې
د انتظار هره ګړۍ کې اوس هم
ستا په خوږو خوږو یادونو پسې
زمونږ د الفت په تصویرونو پسې
ستا د شعرونو بلومه شمعې
د غزل توري دې حواس شي راته
د محبت مې تخنوي رګونه
خو غم مې ورو ورو شونډې وزبېښلې
لکه چې پاڼې د خزان شي وچې
پرې څڅوم ځکه د اوښکو څاڅکي
چې زمزمه کړم ستا د شعر بخرې
هسې نه اور واخلي لمبه لمبه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه خاوره

دا د حماسو وطن ننګ له شا زلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنګ له شازلمو غواړي

پورته د شهید له وینو بیا شو په الوت نسیم
راپې وور پیغام په سره منګول کې د غیرت نسیم
ور یې کړې سرې جوتې هر ځوان ته د همت نسیم

ګرځي د تودې وینې رنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنګ له شازلمو غواړي

وریځې د باروتو یې کېږدی کې د آسمان ناځي
څاڅکو کې یې غږ د ملالۍ د یا قربان ناځي
تندر ته یې ګوره پکې قهر د افغان ناځي

دا د قربانۍ جذبه جنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنګ له شازلمو غواړي

سوځي که د خپل حسن په اور کې دا لمبه خاوره
ډکه له میړانې او ابرو ده دا درنه خاوره
جوړ به کړي تصویر بیا د تاریخ دا آیینه خاوره

توغ د خپلواکۍ د ځان دنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنګ له شازلمو غواړي

زړه لري "حسنه" د زمري ددې وطن سینه
تل یې څیرې کړې په پنجو ده د دښمن سینه
غواړي نور هډوکي د غلیم ددې مدفن سینه

بیا د انقلاب رباب ترنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنګ له شازلمو غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا یې پر رڼو اوښکو لندې شونډې شکرې دي
لړ کې د لعلونو یې پیپلې مرغلرې دي

نه ځمه یواځې د فکرونو کړلېچونو کې
تاو له تنهایۍ مې د اشنا د غم لښکرې دي

وایم په منار خو د جومات مو ډزې مه کوه
وایي چې د سولې یې په سر ناستې کوترې دي

راشه چې په یو او بل کې ورکې ارواګانې کړو
شونډې او مچکې خو وړې وړې خبرې دي

ګوتو د ښو کې یې نیولی لور د وروځو دی
کوم لور ته روانې یې چې بیا سترګې لوګرې دي؟

رابه وړي غزل ته نوی رنګ ستا له فضا د عشق
بیا چې د "حسن" د تخیل خورې وزرې دي

غزل

هسې په جنګ به مې شي تا سره جانانه اوښکې
ځي بدرګه کې د موسکا مې تر ګرېوانه اوښکې

ښکاري چې ډېرې پر بازار شوې د احساس د خلکو
چې له اوبو نه په دې چم کې شوې ارزانه اوښکې

کله ستنې کله شي ورکې کله وڅڅېږي
خدای کړې زمونږ په شان زمونږه سرګردانه اوښکې

وچ بیابان ته د احساس د چا ونه رسیدې
پر ځیرو ځیرو ګرېوانونو شوې ستومانه اوښکې

زه هم ولاړ ګوتې په غاښ یم خپل نصیب ته داسې
لکه "حسنه" چې شوې ما پورې حېرانه اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

آزادي

خوندور څومره ژوندون وي
د آزاد مخلوق په برخه
یو غریب غوندې انسان وي
هېڅ درک یې د ماښام د ډوډۍ نه وي
د غُربت په سپېره دښته
یېلې پښې ورپسې ځغلي
څپ څپانده فوارې یې
د سرو اوښکو او سرو وینو
د هر پل مخ ته نڅېږي.

خو خندا یې وي په وترو وترو شونډو
سر یې هسک لکه د غره وي
اسمانڅک فکر یې زانګي په فضا کې
په رڼوب کې د ضمیر یې
د هېندارو نندارتون وي
هر اواز یې په آزاده ژبه ناڅي
پلوشین محل د زړه یې
د رڼا مو تازه نه وي

داسې کېف اخلي ازاد مارغه له ژونده
وي اسمان یې غوړولی
ځانته پراخ ډګر د لوبو
په الوت پکې غوټې خوري
که یې څړیکې د وسواس وي
که یې کړیکې د احساس وي
بې پروا یې پکې لوني
وې کوکارې یې په خېټه کې د لوږې
خو وي غم ترې کډه کړې
څو دانې له خدایه غواړي
تناونه د فضا ورپسې نغاړي
له مښوکې نه یې الوځي سندرې
د نغمو په سیند کې لامبي.

خو چې فکر یې ولجه شي
د خوځون واک یې د بل شي
تر ضمیر یې پیرې تاو شي
شي راځوړند یې په ژبو کې کولپونه
د الوت سترې هوس یې
په وزرو کې جلبل شي او ایرې شي.
په دې حال کې که یې مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جنت خواږه پراته وي
یا داني وي په خروارو
یا ډالرې وي پرېمانه
څه به کیف وي ددې شومې
په مرۍ کې به يې نښلي
یو آزاد پل او الوت به
په دې هر څه بدل نه کړي
دا سپېره نصیب ځپلي
په رښتیا د رحم وړ دي
په قفس کې که مارغان دي
غلامان که انسانان دي.

هسې شېخ پـه تـار د بړیـرې خولـه ګنـډلې
کنـــه هـــر ســـړی کیســـه لـــري د مینـــې

هسې زړه بـه د "حسـن" درتـه کلـک ښـکاري
دې ډېـــره کـــې چینـــه لـــري د مینـــې

غزل

شپه به د جذبو درتـه ډالۍ کـړم لـږ خـو پـاتې شـه
مړاوې تلوسې بـه خنـدنۍ کـړم لـږ خـو پـاتې شـه

زه به د ځوانۍ خپلې زمرۍ جذبې راویښې کـړم
تـا بـه پـه ترپکـو غرځنـۍ کـړم لـږ خـو پـاتې شـه

ډار د رسـوایۍ کـه مـې زاریـو کـړ پیـدا چېرتـه
پټه به جرګـه درتـه سلګۍ کـړم لـږ خـو پـاتې شـه

ویښ په اسـویلو بـه دې د مخ مـړه انګارونـه کـړم
پورته د مستۍ به ترې سپرغۍ کړم لږخو پـاتې شـه

ډکـې لـه مچکـو بـه د شـونډو پیـالې پورتـه کـړو
تنده بـه د مینـې پخوانۍ کـړم لـږ خـو پـاتې شـه

بڼ د پېغلتـوب بـه دې د نـاز سـپرلي کـې ونغـاړم
شنه به له خندا هـره غـوټۍ کـړم لـږ خـو پـاتې شـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترې بــه حيا کـړو د سـرور پــه سـرودونو کـې
مينــه د "حســن" بــه لېـونۍ کـړم لـږ خـو پاتې شـه

د لــــوګنې تنهـــايي تيــــاره کـــې ډوب شــــي
چـــې پـــه زړه د چـــا کـــې بــل د ګومـــان اور وي

خـــدای دې وســـاتي "حســن" لــــه هغــه وختــه
چې وېښتان د مخ يې سپين او زړه يې تـور وي

ماته ټوپک په لاس کې راکړي چې په سر يې ولـه
خپلــه سـوغات ورتــه د سـرو زرو خنجـر ورکـوي

ما په خپل کور کې د عجم په نـوم انسان نـه ګڼـي
دلتــه راځــي عـرب زمـا پــه خـاوره سـر ورکـوي

غزل*

زړګيــه پورتــه شــه راځنــده اسـمان تــه لاس واچــوه
يادې په سرو اوښکو خيشته ګرېوان ته لاس واچـوه

کــه دې هنــره د کمــال خولــه خـوږه شـوې نــه وي
راشــه زمـا د شـعر خـواږه ديـوان تــه لاس واچــوه

هغـه چـې نـه ښکاري پاچا! پـرې ملامتـه نـه يـې
خو دا په څنګ کې دې ښکاره شيطان ته لاس واچوه

تــش د موسـکا پــه سـيکو نــه شـې رانيـولی مينــه
کــه سـوداګر يـې نـو د زړه تـاوان تــه لاس واچــوه

لــه عابـدانو نــه پــه مينــه کــې سيالي مــه غـواړه
د ګنهګــار "حســن" پاخــه ايمــان تــه لاس واچــوه

* د ګران باز محمد عابد صيب په پله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بله پر کنګل زړه چې لمبه شي اوښکې وځاخي
ستړې تلوسه چې اندېښنه شي اوښکې وځاخي

مونږ څنګه ایسارې په تورتم کې پرخې اوښکې کړو
شپې ته چې تیاره هم زولنه شي اوښکې وځاخي

غم دچا د خوږین زړه له چینې راخوټېولي وي
هسې څه خبره یې پلمه شي اوښکې وځاخي

بل چې درکې جوړ کړي پرهرونه غریو نیولې شي
خپل دې چې د درد په تماشه شي اوښکې وځاخي

ګرځي د امید ګرمه فضا کې وریځې واغوندي
یخه د امید چې ولوله شي اوښکې وځاخي

مست به وي موسکی به وي "حسنه" چې یې سر وي هسک
کله چې کبره د سر کاسه شي اوښکې وځاخي

د مینې ابدیت

څه وشو که مو جسمونه
د دوو مختلفو لارو لارویان شول
او له تلپاتې وصل نه بې برخې شول

زه هم ستا غوندې
د خپل تقدیر د کاتب له ارادو نه ویرېدم
خو اوس باک نه لرم
ځکه چې پوهېږم
چې زړونه مو اوس هم
هاغه شېبو په خپل موټي کې
په هاغه ځای
غېږ په غېږ
خوله په خوله
یوځای نیولي دي

زمونږ له همدې بېلتون نه
زمونږ د مینې ابدیت زیږېدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته خبره یې
چې ماته
هاغه تېر مهال
او په هغه کې د مينې لېونتوب
څومره لويه او ارته نړۍ سپړلې
لکه څوک چې يوه تاريخي نمايش ته لاړ شي
تل مې تر لاس نيولی
د ماضي ګلبڼ ته
د خپلې لېونۍ ځوانۍ
راز و نياز ته بيايي

ستا د لاس هره نخښه
د ژوند په دې بند تياره دهليز کې
لکه بلينده راته بلېږي
همدا د بېلتون تناونه که نه وای
دوی هم شايد ستا د پښتنې ښکلا په شان
د غفلت په تاخ کې
د ګردونو په پړوني کې
محجوبې پاتې وای

د همدې ابديت په رڼا کې
ستا په نازبينو ګوتو
په مريو کې د پټې کړې هېندارې
په هر ځونډې کې
ستا د پېغلتوب شوخې تابلوګانې لوبوم

هاغه شېبې پکې تخنوم
چې به مو په ګډه تېرې اوريدې
ها تېرې چې د هرې يوې په پای کې به
تا خپلې مرموزې سترګې
زما په لور کږې کړې
ترڅو زما د سترګو د ککو په هېندارو کې
د خپل زړه چاودون د سوز د انګازې
انځورونه ووينې

زمونږ د مينې همدا منزل وو
چې زمونږ د ډېرينو زړونو
د هرې ډېرې له منځ نه يې
د مينې د اوښکو بهانده چينې راوخوټولې
په کومو کې چې هره شېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو چا جل وهلې پیغلې هیلې
بربنډې لامبي

د مینې دا تلپاتې یادونه
او د خاطرو بلوغ دی
چې پرې د ژوند دا ترخې شپې غلطوم
ها چې د حال په یوه خوښۍ یې هم
پام بلې خوا ته نه اوړي.

چې په توري د قلم توري راباسي
د منطق او دلایلو ځواک یې نشته

"د قلم څوکه تېره ساته "حسنه"
که دې سر هم پرې قلم شو باک یې نشته

غزل

فکرونه مې سپرغۍ شي په هجران کې لکه ستوري
الوځي په یادونو د جانان کې لکه ستوري

ما وې: درته په ښار کې کلیوال سپېڅلي زړونه
ورکېږي د لوخړو په توپان کې لکه ستوري

دا بیا لکه تیاره چې د بېلتون د شپې خوره شوه
خورې مې چې شوې اوښکې په ګرېوان کې لکه ستوري

شړم که ټوله ورځ دې شوخ یادونه خو چې شپه شي
راګوري په کړکیو د ارمان کې لکه ستوري

لارښود مې د مَېنو د کاروان شول ارمانونه
شیندم یې ستا د عشق په کهکشان کې لکه ستوري

مَېن ورته "حسنه" ټوله شپه د زړه خواله کړي
ستا توري د غزل دې په اسمان کې لکه ستوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د رخسار چې ځلېدلې آیینې
کاڼو کې هم راټوکېدلې آیینې

چې وارخطا یې شوې اوښکنې سترګې
ته وا اوبو کې رپېدلې آیینې

غالبه تل مونږ دا خطا کوله*
ګرد وو پر مخ مونږ پاکولې آیینې

وینم یې پرک که راته شا کړې یاران
لکه دوه مخې ځلېدلې آیینې

ستا د موسکا لمر کې د اوښکو باران
ته وا له هسکه اورېدلې آیینې

* د غالب د یوه بیت ترجمه ده.

زما نظر ستا انګي غوړېدل
دا خو په لمر کې پړکېدلې آیینې

شکلي تصویر کله په یاد کې ساتي
"حسنه" تا څنګه پوښتلې آیینې

زړه ته درغلم له هغې دروازې نه
چې بې پامه خلاصه پاتې وه له تا نه

ته چې خپل زړه ته راتلې زه تر تا وړاندې
ستا د زړه په غولې ناست ومه جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل چې لکه شمعه "حسن" ژاړي ملامت څه دی
پورته چې له زړه د چا لمبه شي اوښکې وڅاڅي

مشوره به چېرته ځای کړي
له هوا یې چې ډک سر وي

ډېر افراط په استغنا کې
د فکري غُربت مظهر وي

د الوت هوس یې مړ شي
خپل مکان ورته اسمان شي

د حواسو په قفس کې
چې کوم فکر بندیوان شي

غزل

زړه ته چې ورپېښه حادثه شي اوښکې وڅاڅي
ډکه چې له ګرده دا کوڅه شي اوښکې وڅاڅي

ووینې سرې وینې پښتنې وي چې ایسارې وي
پورته د غېرت چې جنازه شي اوښکې وڅاڅي

غوڅه چې څرمن شي څړیکې وڅنډې څپې څپې
جوړه چې په زړه کې هنګامه شي اوښکې وڅاڅي

وشړي اسمان هم په باد وربځې اخیر وژاړي
ډکه چې د زغم د چا پیاله شي اوښکې وڅاڅي

هر څو که د یو او بل په غېږ کې زانګي دوه زړونه
زیاته چې د سترګو فاصله شي اوښکې وڅاڅي

ګورمه چې بل ته په شیشه کې پورې وخاندم
مخ ته مې چې کله آیینه شي اوښکې وڅاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زلفانو څانګې

شپه ده لـه خوشبو نـه د زلفانو څـانګې ډکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

دښته د ژوندون مې لـه سپېرو خـاورو نـه ډکـه وه
لار د برېـوکۍ غونـدې منـزل تـه رانـه ورکـه وه
دوړې مـې ملګـرې وې د ژونـد راځنـې کرکـه وه

ما وې: د ازغيو مې پـه زړه کـې څـوکې لکـې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

بـار بـه پـه تنکـۍ اوږو وې مـا د زلميتـوب جـذبې
سترګو کې مې رغښتې د يو چـا د پېغلتـوب جـذبې
ورکـې پـه سـودا کـې وې زمـا د لېونتـوب جـذبې

نـه راځـي خـاطر تـه خـاطرې مې بې درکـې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

جام د زړه مې ډک وو ترېنـه لانـدې څڅېـده مينـه
تنـده د يـو چـا پسـې مـې سـترې ګرځېـده مينـه
هـر ځـل بـه مـې زړه تـه ژړغـونې سـتنېده مينـه

زړه به راته وې: چې پېغلې ټولې په زړه کلکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

راغی هغه وخت چې مې پـه جام د زړه راپرېوتـه
نـن يـوه سپوږمۍ پـه تـور ماښام د زړه راپرېوتـه
تکـو تـورو ورېځـو کـې پـه بـام د زړه راپرېوتـه

اوس مې چې له غمـه د مَېن زړه اوږې سپکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

اوس پر زړه د سپين لمر پلوشې لکه د غره لـرم
جنـګ تـه د غمونـو ارادې لکـه د غـره لـرم
نــه تښـتمه ژونـده ولـولې لکـه د غـره لـرم

وګوره پـه ښـوکې مې خـورې زلفې تلکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړ د بوډۍ ټال کړي سره يو ښکلا او مينه شي
اوښکې د "حسن" چې ستا د مخ په شغلو وڅاڅي

٭

دا لـــه ګـــوهرو ډک صـــدف لفظونـــه
اوس بـه يـې خيـال ګڼـې الفـت بـه دې شـي

پـه زمکـه مـه غورځـوه شـعر د "حسـن"
ګـوره مَـېن بـه شـې حاجـت بـه دې شـي

غزل

اور دې شي د شمعې خو چې ستا پـه کتـو وڅاڅي
اوښکې مې دې يـاره پـه وار وار لـه ليمـو وڅاڅي

ژر بـه پـه رګونـو د سـحر کـې شـيدې وځغلـي
څـاڅکي د رڼـا بـه د سـپېدو لـه سـينو وڅـاڅي

هلتـه پـه وطـن کـې چـې سينه د افغـان وڅيـري
وينـې يـې لنـدن کـې د "حسـن" لـه ښـو وڅـاڅي

نـه غوارمـه دا چـې مې پـه اوښـکو ژړغـونی شي
دا خو يو څو څاڅکي پـه ساحل لـه څپـو وڅاڅي

جوخت مې کړه امېل ته د سينې سترګې مې ډکې شوې
پرېږده چې نن اوښکې د زاهـد پـه تسـپو وڅاڅي

هـر رنـګ کـه ګلپـاڼو د لفظونـو تـه ورواغونـدم
راز د محبـت رانـه د شـعر لـه خوشـبو وڅـاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر يې وشرم له زړه نه سرخوړلي اور ته راشي
ارمانونه ګنهګار مې لاړ شي بيا دې ګور ته راشي

ټوله ورځ وي رانه پټه پښتون خوی يې دی د ستوريو
بې حجابه مې تياره کې د پرهر ټکور ته راشي

ځم سيکې د شوګيرو مې په لېمو کې ورته نيسم
راغله شپه بيا به مې خيال ته د خپل حسن پور ته راشي

ټوله ورځ که وي ځپلی مزدورۍ خو بختور وي
چې ماښام د ختو کور ته، د بنګړيو شور ته راشي

پرې د مينې پيريان کېني، په دمونو پسې ووځي
د پيرانو په دې چم کې دا "حسن" ميخور ته راشي

شرر

سا د ګُل په جزُ کې ګرځي
جزُ د يو او بل تکميل کړي
حُسن حُسن وي په مينه
مينه زېږي له ښکلا نه
له فطرت د ارتقا نه
هستۍ دغه راز زده کړی
د شرر حماقت ګوره
چې له اوره مخه وکړي
څو شېبې يې شور او نور وي
خو بيا سوړ شي لکه مړی
هغه دم ترې نه دم لاړ شي
ځکه هر شی چې له اصله
فاصله واخلي جلا شي
د هستۍ کور يې تالا شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره چې د مينې پروانې په دې وطن کې دي
هومره د بازانو اشيانې په دې وطن کې دي

هومره به دښمنه ستا د وينو څاڅکي وڅاڅي
څومره چې د اوښکو دُردانې په دې وطن کې دي

چا د ترهګر چا د مذهب په نوم ځپلی دی
هر ظالم مونډلې بهانې په دې وطن کې دي

څومره يې تاريخ ته کارنامې راپلټلي دي
څومره د غېرت لا خزانې په دې وطن کې دي

څوک يې خزانې څوک يې مذهب څوک يې کلتور لوټي
هر چا بيا په نخښه نښانې په دې وطن کې دي

نوره به لا موج وهي نشه په دې سرونو کې
ډکې د غرور لا پيمانې په دې وطن کې دي

څنګه يې "حسنه" د قلم څوکه کې ونغاړم
هر لور ته د وينو افسانې په دې وطن کې دي

چا مې زړه په محبت باندې غوړ نه کړ
په اوړو چې مې پرتې دي سپورې څښې

په درياب کې مې د مينې اول ډوب شه
بيا به درکړمه په لاس کې تورې څښې

سر به يې خلاص ستا پر لمسون شي اخير
نن دې پر ورور که راته ملا ماته ده

ماته په تور مخ رڼه لار مه ښايه
زما پښتو ستا تر تقوا زياته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې زړه ته ګورې چې پکې څومره خبرې دي
نه ښکاري له لوړو د غرور ډېرې ژورې دي

ناځي مې د خيال په سندريزو محفلونو کې
چا وې: د الهام ښاپېرۍ ما نه مرورې دي

شايد چې کوترې يې د سولې چېرته وليدې
لومې لومې ړيرې يې چې بيا ورته ببرې دي

پام په دې تش لاسو به دې هسې ګولۍ پڅې شي
دې خلکو په تن د پښتنو ولولو زغرې دي

زمونږ محل د فکر چې باروتو هم لوګن نه کړ
څرېکو مو شيندلې په زخمونو کې سندرې دي

اوس به يې "حسنه" د پښتو پېغله تر غاړه کړي
تا چې د غزل په تار پېيلې مرغلرې دي

غزل

سر پرې چورلي زندګي مو بوربوکۍ شوه
له سپېرو دوړو نه ډکه يې ځولۍ شوه

ما يې نيت د بېرته تګ پوښتی چې شپه شوه
دې اورۍ له غاړې خلاصه کړه موسکۍ شوه

پر ورشو د مخ يې کر د بوسو وشو
په ترپکو يې موسکا لکه هوسۍ شوه

په حُباب کې مې د اوښکو ارمان درومي
له اوبو جوړه روانه يې بېړۍ شوه

چا د ژوند د لفظ مانا رانه پوښتله
ستا نامه مې وه پر زړه خوله کې سلګۍ شوه

د زمان د باد د رُخ په لوري اوړي
توجو د زمانې د چرګ لکۍ شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نظر د نسیم غېږ کې مې خوره شوه
په خپل رنګ او بوی درنه لکه غوټۍ شوه

پر "حسن" به نغمې کله زېرې وکړي
چې له نل نه د ټوپک جوړه شپېلۍ شوه

نورې هم ډېرې منډې ترړې غواړي
تش یې په مینه ګوزاره نه کېږي

"حسنه" ژوند د ناروغ لمونځ مه ګڼه
غواړي خوځون په اشاره نه کېږي

د درد زلزله

زړه کې مې شور کړي خپ څپانده مینه
لکه قید شوې د قفس بلبله
ورته کوچنی مې شي د زړه سمندر
ورباندې پېټی شي درنه غوندې شي
غواړي په هر لوري خوره وره شي
کله مې زړه وچوي دوه ټوټې شي
پکې راپورته شي د درد زلزله
کله احساس پکې توپان راولي
هره څپه کې یې طغیان راولي
په نغمو سر شي په ساحل ورواوړي
په غېږ کې ونغاړي د زړونو دښتې
خو پرې د یوې هم څه چاره نه کېږي
یوې ته ورواغوندي شګلن پړونی
له بلې ټولې کړي زرخیزې خاورې
غولی یې نور هم ډېرین پاتې شي
زړه مې د مینې هسې شین پاتې شي
د چا یې خوښ نه وي انداز د قدم
چاته یې تګ ډېر ګړندی ښکاره شي
څوک یې مالګین فطرت نه کرکه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک وي په خپل ازغن فطرت خوشحاله
ترېنه يې رخه وشي شا کړي ورته
ځنې بيا زړي د الفت نه لري
چې پکې شنه کړي د لاله ګلونه
پيڅي راټولې کړي ستنه شي زړه ته
شونډې کړي بوڅې په ګيله شي زړه ته
نه يې په ښو کې د څپو وي پاتې
هاغه ښکالو او سندريز ترنم
لکه يو چا چې وي خښ کړی مړی
او پټه خوله له هديرې رادرومي
ماتمکده مې د غمجن زړګوټي
د وير د ساندو تور لباس واغوندي
مخ په څپېړو وهي کوکې وکړي
چې څنګه ټول کړم د ذوقونو واټن
څنګه کړم لنډې د فطرت فاصلې
له کومې خوا راوړمه داسې مينه
چې د هر زړه دښته خړوبه کاندي.

غزل

زه پـه دوزخـي تيـاره کـې خيـال د جنـت پېـژنم
ستا پـه تصـور کـې شـم مشـال د خلـوت پېـژنم

مه زانګه پکې لـه خپـل مکانـه بـه دې ورکـه کـړي
زه مــې د فکرونــو پــر و بــال د الــوت پېــژنم

وژني دې پر خپل، لاس کې خنجر د آزادۍ ورکړي
زه د ننـــي ظـــالم کمـــال د وحشـــت پېـــژنم

شپه به مې نن بيا ستا په کاواکه څړيکه لاس کېږدي
زه مې د زخمـو کتـاب کـې پـال د قسمت پېـژنم

تــه دې څــه چــاره د غلامــۍ د زولنــو وکــړه
زه مې لـه زانګـو نـه خپـل جلال د غېرت پېـژنم

زه که يم غمجن خو ستا محفل ته پـه خندا درځـم
مـه ويرېـږه يـاره سـور او تـال د الفـت پېـژنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خود به هر منطق تبتي زما له ملګرتيا ځني
زه چې مې "حسنه" خپل وبال د غربت پېژنم

✸

تول حواس يې شي بې واکه ورته تم شي
په غزل چې د "حسن" د چا نظر شي

ورته رډې ستركې ګوري پكې ورک شي
لكه پېغله چې په مخه چاته ورشي

✸

چې پرې پالنه د جفا ونه كړې
په دې ځولۍ ځولۍ وفا به څه كړې

چې پكې برخه د زكات مې نه كړې
په دې دلۍ دلۍ ښكلا به څه كړې

غزل

چې عاجز لا د حالاتو له تفسير دى
تفكر يې په حواسو كې اسير دى

په هستۍ د اصل ځنګه ګومان وكړم
چې تش رنګ يې هر اندام لكه تصوير دى

د پښتون د جنون اور تړلى نه شي
ويلې شوى په دې قام كې هر زنځير دى

كله غم كله ښادي پكې نغمه شي
له دې زېر و بم نه جوړ ساز د تقدير دى

د سرو ستركو بلو شمعو ته وېښ ناست دي
د "حسن" او ستا د غم داسې شوګير دى

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین خاپ

اور یې چې ګوتو ته راورسېدی
هله شوم پوه چې ما سګرټ بل کړی

د اندېښنو مزل ځپلی خیال مې
غبرګ کې د هاغې کیسې خوب وړی وو

چې یوه ورځ مې د غاښونو کاروان
پرې کړ د واک مهار یاغي غوندې شو

ټوپ یې کړ ستا د اننګو ورشو ته
ورباندې ویې لګول چکونه

جوړ شو شین خاپ پر اننګیو دتا
سبا همزولو درنه کړه پوښتنه

تا ورته وې: چې دا مې خال ایښی دی
دوی په خبره ستا باور نه راتلو

لږ یې دیکه کړې درنه ویې پوښتل
چې ټوکې مه کړه په رښتیا وو ایه

اول کې وشرمېدې ګونګه شولې
بیا دې لېمو کې شو غرور په ځپو

شونډو دې واغوسته مرموزه موسکا
ورته دې ووې: چې رښتیا وایمه

دا مې چې وینئ دا مې خال دی پرمخ
خو راته چا د غاښ په ستن ایښی دی

چـــې درتـــه ســـترګو مـــې ســـپړل رازونـــه
شـــوې مـــې لـــه ژبـــې نـــه خبـــرې ورکـــې

ســـتا حیرانـــي مـــې پکـــې ځـــای نـــه کړلـــه
آیینـــې لیمـــې مـــې وې لـــه ګـــرده ډکـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لولم د ظالم ژوند افسانې دتا په سترګو کې
توري دي د سرو اوښکو دانې دتا په سترګو کې

مرګ رانه ژوند نه اخلي ولاړ دی انتظار کوي
وینې مې د مینې بهانې دتا په سترګو کې

پام کړه چې اخیر به مې تقوا له پښو وغورځي
ګرځي ورپسې چې پیمانې دتا په سترګو کې

پرېږده مه رابوله ارمانونه اور د شمعو ته
بیا به شي جلبل دا پروانې دتا په سترګو کې

ښخې مې وې دلته پسې راغلم مخ راواړوه
غواړم د یادونو خزانې دتا په سترګو کې

لا یې پېژندلې ناوې نه دي سادګانې دي
جوړې مې کړې هیلو اشیانې دتا په سترګو کې

راشي خدایږده څنګه د "حسن" پرې دوباره باور
ژوند چې زمزمه کړي ترانې دتا په سترګو کې

✵

ځینې کسان وي د تکریزو غوندې
غواړې ښکلا ورځنې پور کړي سړی

خو که نړېدې درته ډېر وخت پاتې شي
رنګ یې بدل شي نور هم تور کړي سړی

✵

جوړې دوه مسرۍ مې د غزل کړې ترې
سترګو ته دې زما په نظر وګوره

حُسن د عالم مې کړ راټول پکې
راشه دا د مینې هنر وګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وریځو تورتم

ستا د هجر د تیارو چې
تور څادر مې پر زړه خور شي
چېرته لرې مې په زړه کې
ستا یادونه دلاسه کړي
لکه تور تورتم د وریځو
پاس پر سر د چا ولاړ وي
خو لږ لرې د یوه هسک غره
شنه لمن وي لمر په خپلو
پلوشو کې رانغښتلې.

د احساس کرونده

تا خو هر ارمان پاللی
هر یو خوب د ارزوګانو
له تعبیره وروسته وینې
د قدرت هوس دې موړ کړې
د بې وزلو پر ځپلو

له دې نوره خالي زړه کې
د لویۍ هوس څراغ کړې
کله سرې اوښکې د کونډې
کله سرې د مقتول وینې
بلوې په دې څراغ کې

د ناخوالو او نادودو
پنځونه کې استاد شوې
په کمین کې ورته کینې
د ازل قاقفله لوټ کړې
چې پکې وي د هر چا برخه جوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له هرې برخې تاو کړې لویه خېټه
د عشرت په هر محفل کې
انګازې ستا د خټ خټ خندا خورې وي
ښاپیرۍ درته نڅا کړي
په سندرو کې ویدېږي
په نغمو کې راپاڅېږي
خو سکون درته سراب شي
چې ته څومره پسې ځغلې
هومره وړاندې درنه درومي

د خوندونو وسیلې دې کړلې سترې
هرې یوې سره عادي دتا فطرت شي
اندیښنې دې بیا د بلې په تلاش شي
چې موندل یې ناممکن شي
سر دې ډک د پرېشانۍ له شور ماشور شي
ته وا ځاله پکې کړې ده غومبرو
سر دې ډوب کړې بیا د میو په پیاله کې
په دې تمه چې ترې والوځي غومبرې
خو هاغه ځانونه نور هم پکې کلک کړي
سر دې چوي ځای د تېښتې درنه ورک کړي

ګوره اوس دې هم پر شونډو
خړ سپېره پترې پراته دي
ترې نه کوم پلو ته کډه
ها د نورو له ژړا نه
ټوکیدلې خندا وکړه
یوه څپه د اندېښنو د هوا راغله
ستا د هاغه څراغ سا یې
کړه تربته په مرۍ کې
بلې کړې دې پکې چې وې په زړه کې
نن تودې خولې د سترېو مزدورانو

رېږدوي دې د زړه ونه
رژوي ترېنه تنکۍ د هیلو پاڼې
لالهانده زړه دې بیا تیاره کې ډوب شو
دا د کومو اندېښنو په نیلي سپور شي
څومره ژر شي ستا د روح او روان دښته
دم په دم د اضطراب له ازغو ډکه
څنګه وترووړي په منډه
کرونده ترې د خندا د سرو ګلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د زور او د سرو زرو
د هسکین غره په سر ناست یې
خو بیا هم څومره غریب غوندې ښکارېږې
په تن روغ په زړه ناروغه معلومېږې
ترهېدلی دې له زړه نه اطمېنان دی
د شپې خوب درنه کړي کرکه درنه تښتي
زور او زر دې درته پېټی
شپېلوي یواځیتوب دې د زړه ونه
ته پوهېږې چې دا ولې؟
ځکه تا ضمیر وژلی
د هوس یاغي سېلاب دې
د احساس شنه کرونده دې
د مادیاتو په شګلن څادر کې نغښتې
چې پرې تش د وسوسو ازغي شنه کېږي

د اروا پالنه وکړه
د الفت تومنه دې وکړه په زړه کې
په اروا د قربانۍ باندې ځان پوه کړه
د هستۍ نظام په ورکړه باندې پایي

له خویونو د فطرت سره بلد شه
لاروی د لېونتوب د قافلې شه

د الفت او خوشحالیو پیل وېش کړه
چې غبرګون یې درته غېږ کې سکون راوړي
الهي پېغام د مینې زمزمه کړه
سوړ نغری دې د زړه ګرم کړه په مینه
بیا دې وګوره په زړه کې
بل به داسې یو لمرین غوندې څراغ شي
چې به توخم د رڼا لوني هر لور ته
پلوشې به ترې په هره خوا ټوکېږي
او وهي به په مېړانه
له توپان د وسوسو سره ډغرې.

نـــور کـــه پـــرې اظهـــار د خوشـــحالۍ کـــوي
مـــونږ د خوشـــحالۍ لپـــاره وخانـــدو

اوښـــکې مـــو لـــه ســـترګو زړه تـــه مـــاتې شـــي
تـــش د یـــوې ډوډۍ لپـــاره وخانـــدو

غزل

خیر دی وعدې د نن سبا کوه
مینه خو جانانه په رښتیا کوه

تل ته مې د شعر که رسېدی نه شې
شرنګ ته د لفظونو یې واوا کوه

ستا اواره څرېکو ته جونګړه شوه
زما پرهر پرهر زړه ته دعا کوه

نور په ژوند کې هر قدم په پام اخله
یو د محبت پکې خطا کوه

خانده له هر چا سره خندلی شې
راشه د "حسن" سره ژړا کوه

په زخمونو کې سندرې

غزل

هسې مې په خوله خبرې سپورې وي
زړه کې مې اشنا ارادې نورې وي

زه یوائې نه یمه له غمه تور
وربځې هم هاغه ژاړي چې تورې وي

خلاص شم په خوارۍ له مزدورۍ ماښام
در چې شم د تا دروازه پورې وي

وڅښو دې پیالو کې د پښتو شراب
زمونږ چې پر تندې پګړۍ نسکورې وي

اخله یې "حسنه" لاس په لاس ترینه
پېغلې په مچکو کې بد پورې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه کرم دې راته پرېښود رانه لاړې
مې او غم دې راته پرېښود رانه لاړې

هر یو ګوټ یې دم ختلی غوندې ښکاري
خالي چم دې راته پرېښود رانه لاړې

رڼاګانو مې له سترګو کډې بار کړې
پکې نم دې راته پرېښود رانه لاړې

هره پانګه دې قسمته رانه لوټ کړه
تش قلم دې راته پرېښود رانه لاړې

په کنډر ټټر کې دواړه سره ګرځو
ستړی دم دې راته پرېښود رانه لاړې

ګورو زلفو دې مَېن کړم اوس د هجر
پېچ و خم دې راته پرېښود رانه لاړې

غزل

مینه په چا مه کړه عادت به دې شي
د زړا سودا مه کړه عادت به دې شي

راټوکېدلې چې له زړه نه، نه وي
هسې خندا مه کړه عادت به دې شي

دروغ به هېر کړې ملامت به دې کړي
رښتیا وینا مه کړه عادت به دې شي

راکې به سېک د جفا پاتې نه شي
دومره وفا مه کړه عادت به دې شي

اوس تر پلو بیا به لوڅ مخ راګورې
دا مشغولا مه کړه عادت به دې شي

نوم د طبیب به کړې بدنام "حسنه"
د زړونو غلا مه کړه عادت به دې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وصال لمر

لکه چې اووري باران په ونو
او لمر راوخېژي باران شي غلی
د باد څپې پاڼو ته ورکړي جوتې
او ترې نه وڅاځي په ورو ورو څاڅکي
داسې زما د بېلتانه د مهال
راڅوړند شوې په بڼو کې اوښکې
د اسویلیو په پاسته شمال کې
نن د وصال په لمر کې وڅڅېدې.

د اقتـــدار پـــه نـــرۍ لار مـــه ورځـــه
پــټ يــې پــه دوړو کــې پــه مــار مــه ورځــه

د زړه آيينـــه بـــه دې شـــي پټـــه پکـــې
"حســـنه" پـــام پـــه دې غبـــار مـــه ورځـــه

د تنهاکو جامې

جفا دې جوړ کړ سور پرهر په زړه مې
په غم لړلې د پرهر اوښکې مې
ستا له دردونو رېبارانو ځنې
پټې جامو کې د تنهاکو شولې
دوی هم دې پېغلې پښتنې لکه ته
د چم له ژړیو نه پرده خوښوي

یو شعر

د حمـزه بابـا پـه شـانتې تـه زړېـږې دی ځـوانېږي
ستا او ستا د شعر "حسنه" څومره ځان ځان تـه فطـرت دی

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library